

# ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 35.

ΤΟΜΟΣ Β'.

20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1893.

## ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΟΜΗΡΟΝ ΗΘΙΚΗΣ.

*Allen Aristotelium καὶ ὁμοίων ἔργων ἑλλην. ἔκδ. 2, 208.*

Ἐάν ἐκ πρώτης ὄψεως παραβάσωμεν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ἐν γένει πρὸς τὴν σημερινήν· ἔάν συγκρίνωμεν τὸν ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον βίον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων, πρὸς τὸν βίον τῶν νεωτέρων λαῶν, παρατηροῦμεν βεβαίως διαφορὰν. Ἐν πρώτοις βλέπομεν ὁρησκίαν διὰφορον τῆς νῦν, πολιτεῦμα καὶ καθεστῶτα διὰφορα καὶ βίον ἐν γένει ὁπωςδήποτε διὰφορον. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν διαφορὰν ταύτην, ἀποτέλεσμα οὐδὲν τῆς τρισχιλιοτοῦς περιέπου ἱστορικῆς ἀναπτύξεως, αἱ καθόλου ἰδέαι, αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων εἶναι αἱ αὐταί, ἀμετάβλητοι, διότι καὶ αἱ γενικαὶ ἰδέαι τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι αἰώνια καὶ ἀμετάβλητοι, ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ πεφυτευμένα καὶ ἀναπόσπαστοι εἰς τὸ διηνεκές.

Ἀδιὰφορον εἰς τὸν φιλόσοφον, ἂν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον κατὰ τὰ αὐτοῖς παραδεδομένα καὶ πάτρια τὸν Δία, τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς των, ἡμεῖς δὲ λατρεύομεν τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρευόμενον ἕνα καὶ μόνον ἀληθῆ θεόν, παντοδύναμον, πανάγαθον καὶ πάνσοφον δημιουργὸν τοῦ οὐμπαντος κόσμου ἐν τῇ χριστιανισμῷ. Ἀδιὰφορον ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἐδημοκράτουσιν, ἡμεῖς δὲ ζῶμεν ὡς νεώτεροι ἐν μοναρχίαις. Ἡ ἰδέα τῆς θεοκρατίας μένει πάντοτε ἡ αὐτή, βάσις τῆς καθόλου ὁρησκίας ἀρχαίας· ἡ ἰδέα τῶν πολιτευμάτων τῶν λαῶν μένει καὶ οὐ μένῃ πάντοτε ἡ αὐτή, ἡ ἐξασφάλις τῆς εὐθυμερίας καὶ εὐδαιμονίας αὐτῶν ὑπὸ οἰονδήποτε τύπον πολιτεύματος. Ἀδιὰφορον, ἂν ὁ βίος τῶν ἀρχαίων περιείχεν ἑθιμὰ τινα ἀπρόδικτα τοῖς ἡμετέροις

ἡ διὰφορα αὐτῶν· ἡ χρηστότης τῶν νόων, ἡ εὐποιία, ἡ πίστις, ἡ ἀρετὴ ἐν γένει, ἡ οὐσία ἐνὶ λόγῳ μένει πάντοτε ἡ αὐτή, ὁ ἄνθρωπος μένει κατ' οὐσίαν ὁ αὐτός, αἱ γενικαὶ ἰδέαι τῆς ὁρησκίας, τοῦ πολιτεύματος, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἶναι κατ' οὐσίαν αἱ αὐταί, ἀμετάβλητοι καὶ αἰώνια, ὡς αἱ μεγάλαι ἰδέαι εἶναι αἰώνια.

Καὶ τὰς γενικὰς ταύτας ἰδέας τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὁμολογουμένως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατενόησαν καὶ προσεπάθησαν νὰ πραγματοποιήσωσιν ἐν τῷ βίῳ. Εἶναι πανδομολογούμενον, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ ὑπ' αὐτῶν δημιουργηθείσῃ φιλοσοφίᾳ, πρώτιστα καὶ μάλιστα ἐξήτησαν τὸ ἀληθές· ἐξήτησαν τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ φύσει πρῶτον προσπαθόντες νὰ εὕρωσι τὴν γένεσιν τοῦ παντός, τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ θεῷ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσι καὶ αὕτη εἶναι ἡ μέγιστη ὑπηρεσία εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ὁποίαν ἡ ἑλληνικὴ διάνοια διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀνέλαβε νὰ ἀνυψώσῃ κατὰ τὸν παρόντα μάλιστα αἰῶνα ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀξιοῦσι νὰ ἀγώσιν πᾶσαν τὴν ὑψ' ἥλιον. Ὁ δὲ μέγας Πλάτων διὰ τῆς διαλεκτικῆς αὐτοῦ καὶ ὁ μέγιστος μαθητὴς αὐτοῦ Ἀριστοτέλης τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσιν ἐξήτησαν καὶ διὰ τοῦ συλλογισμοῦ ἐδυστηματοποίησαν διὰ πάντος. Ἐν τῇ Καλλιτεχνίᾳ οἱ Ἕλληνες ὥρισαν κατὰ τὸν ἀρίστον τεχνικῆν Winkelmanν διὰ πάντος τοὺς νόμους τοῦ καλοῦ, διὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὰ ἔργα τῆς οὐλῆς τοῦ φαιδίου καὶ τῆς λοιπῆς χορείας τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν θεωροῦνται πρότυπα καὶ ἔργα ἀπαράμιλλα. Τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην ἀγαθὸν, ἂν ὁ δαιμόνιος νοῦς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀριστῶνος ἐταύτιζε τῷ θεῷ, τὸ ἀγαθόν, λέγω, οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἑλλάδος, ὁ Σωκράτης, ἰδίᾳ δὲ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν ὥρισαν σκοπὸν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου, βάσιν τῶν κοινωνιῶν. Τὴν τριάδα ταύτην τῶν ἰδεῶν, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, οἱ ἀρχαῖοι ἐθεράπευσαν κατὰ τὸ δυνατόν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, προσεπάθη-

σαν να πραγματοποιήσωσιν ως αποδεικνύουσι τὰ ἐργα τῆς φιλοσοφίας, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τὰ ἠθικά αὐτῶν συγγράμματα.

Ἐκτοτε ἡ παρὰ τοῖς Ἕλλησι συστηματικὴ αὕτη θεραπεία τῶν ἰδεῶν ὁρίσθη ἡ μὲν ὁρθὴ καὶ τῇ ἀνθρώπινῃ φύσει ἐπιβεβλημένη, καὶ ἐκ τῆς θεραπείας ταύτης προέκυψεν ἡ σημερινὴ καλλιέργεια τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἡ τῆς φιλοσοφίας ἐν ταῖς διαφόροις αὐτῆς αἰρέσεσι καὶ σχολαῖς, ἡ πρόδοσις τῶν ἀρχαίων τεχνῶν καὶ ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις, ἡς τὰς βάσεις εἶδοντο μὲν οἱ ἠθικοὶ λόγοι τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἐτελειοποιήθη δὲ ὁ χριστιανισμός. Θαρρύντως λοιπὸν δύναμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰς βάσεις τοῦ πολιτισμοῦ ἔθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τῶν βάσεων ἐκείνων οἰκοδομεῖται καὶ ἀνεγείρεται ἀπ' αἰῶνων τὸ περικαλλεὲς μέγαρον τοῦ νεωτέρου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικής. Μεθ' ὑπερηφανείας δὲ δύναμεθα ἡμεῖς οἱ ἐπόμενοι ἐκείνων νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀνθρωπιστικὰς ἰδέας ἀπαντῶμεν κατὰ πᾶν βῆμα ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων. Ἐάν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀρχίσωμεν, ὁ τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων σημασιόφορος, ὁ Ὀμηρος, οὐ μόνον τούτων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἡθικῆς εἶναι ὁ πρῶτος μύστης καὶ διδάσκαλος.

Ἀλλ' ὁ Ὀμηρος, δύναται τις εἰπεῖν, ἀπέχει ἀπ' ἡμῶν τρισχίλια περίπου ἔτη· πῶς δύναται νὰ διδάξῃ ἡμᾶς τὴν ἠθικὴν μετὰ παρέλευσιν τοσούτων αἰώνων; Πῶς δὲ πρέπει ἡμεῖς σήμερον μετὰ παρέλευσιν τοσούτου χρόνου διαστήματος νὰ μελετῶμεν μετὰ καρποφιλίας καὶ ὀφελείας τὰ ποιήματα αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Τὸν καλλέτερον πρὸς τοῦτο τρόπον παρέχει ἡμῖν ὁ Μέγας Πατὴρ τῆς Ἑκκλησίας, μέγας διδάσκαλος καὶ παιδαγωγός, ὁ οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς. Ἐν τῇ γνωστῇ αὐτοῦ συγγράμματι, τῇ Παραίνεσει πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἂν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὀφελώμεντο λόγων, ὁ θεὸς τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Ἱσπανίας συμπάσης συμβουλεύει τοὺς νέους χριστιανούς μαθητὰς πῶς νὰ σπουδάζωσι τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· ὅπερ ἂν ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ πολυθεΐα, καίτοι καταβεβλημένη ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ, ἰσχυραῖν ἀκόμα ἀπὸ καὶροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῶν Ἰουλιανῶν καὶ Λιβανίων· ἥτο ἀναγκαῖον, ἵνα προφυλάξῃ τοὺς νέους ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις συγγράμμασι μύθων τῆς εἰδωλολατρίας.

Ὁ Μέγας Βασιλεὺς δεῖξας πρῶτον, ὅτι εἶναι ὀφείλημα τὰ μαθήματα τῆς εἰς σοφίας, ὡς ἀποκαλεῖ τὴν ἑλληνικὴν καὶ μὴ ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν, λέγει ἀκολουθῶς πῶς πρέπει νὰ μεταλαμβάνωσιν αὐτῶν οἱ νέοι. «Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἀχρηστον ψυχᾷς μαθήματα τὰ εἰς διὰ ταῦτα, ἵκανῶς εἴρηται, ὅπως γὰρ μὴν αὐτῶν μεθεκτείνω ὑμῖν, ἐφ' ἧς ἂν εἴη λέγειν. Πρῶτον μὲν οὐκ εἰς παρὰ τῶν ποιητῶν (ἵν' ἐντεθῇ ἡρῶμαί, ἐπεὶ παντοῦ ποιεῖς εἰς) μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς προσέχειν τὸν νοῦν· ἀλλ' ὅταν μὲν τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις ἢ λόγους ἡμῖν διεξιῶσιν, ἀγαπῇν τε καὶ ἡλπίσιν καὶ ὅτι μάλιστα παρὰ τοῦτο εἶναι· ὅταν δὲ ἐπὶ μαθητοὺς ἀνδρας ἐλθῶσι, τὴν μὲν τὴν αὐτὴν δεῖ φέρεν, ἐπιμερόμενους τὰ δὲ

οὐκ ἦτιον ἢ τὸν Ὀδυσσεύα, ἡσὶν ἐκείνος, τὰ τῶν Σαρπητῶν μέλη· ἡ γὰρ πρὸς τοὺς φαύλους τῶν ἡρώων συνήθεια ὁδὸς τις ἐστὶν ἐπὶ τὰ πράγματα. Διὸ δὴ πᾶσι ψυχᾷς τὴν ψυχὴν τηρεῖται μὴ διὰ τῆς τῶν λόγων ἡδονῆς παραβεβλημένοι τε λάθωμεν τῶν χρησίων, ὥσπερ οἱ τὰ διηγήματα μετὰ τοῦ μέλιτος προσέχοντες. Οὐ τοίνυν ἐπαινεύμεθα τοὺς ποιητὰς οὐ λοιδοροῦμεν, οὐ δικαιοκτονῶντες, οὐκ ἐρώμεντες ἢ μεθύνοντες μισοῦμεν, οὐκ εἴαν τραπέζῃ πληροῦσθαι καὶ φῶας ἀνεμύνασιν τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζοντες· πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τε διαλεγόμενοις προσέχοντες καὶ μάλιστα ὅταν περὶ πολλῶν αὐτῶν διεξιῶσιν καὶ τούτων οὐδ' ὀμνοῦσιν. Ἰδοὺ σοφωτάτου παιδαγωγοῦ διδάσκαλος. Ἰδοὺ νομοθετὰ ἀρίστου διδασκάλου περὶ τῆς μεθόδου τῆς διδασκαλίας. Καὶ τίς ἄλλος εἶναι σήμερον ἢ παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη, εἰ μὴ ἡ τοιαύτη παιδευτικὴ μέθοδος, καθ' ἣν ὀφείλομεν οἱ διδάσκαλοι νὰ μεταδίδωμεν τοῖς μαθηταῖς μόνον τὰ σοφὰ παραδείγματα, νὰ ἀποφεύγωμεν δὲ τὰ κακὰ ὡς διηγητήρια; Περὶ δὲ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου ἰδὲ ὁ Μέγας Βασιλεὺς λέγει· «Ὡς δ' ἐγὼ τινος ἴκουσα δεινοῦ καταμαθεῖν ἀνδρὸς ποιητοῦ διάνοιαν, πᾶσα μὲν ἡ ποιησις τῇ Ὀμήρῳ ἀρετῇ ἐστὶν ἐπαινος καὶ πάντα τῷ πρὸς τοῦτο φέρει, πρὸς τὸν ἐπαινον διελόν· ὅ,τι μὴ πάρεργον». Ἦν ποιησὶν λοιπὸν τοῦ Ὀμήρου, ἥτις πᾶσα ἀρετὴ ἐστὶν ἐπαινος καὶ πάντα τῇ Ὀμήρῳ πρὸς τοῦτο φέρει, πρὸς τὸν ἐπαινον διελόν· τίς ἀρετῆς, κατὰ τὸν μέγαν διδάσκαλον, τὴν ποιησὶν ταύτην καὶ ἡμῶς ἐνταῦθα δύναμεθα ὀλοῦμεν ἀναλῶντες, ἵνα δεῖξωμεν, ὅτι πράγματι πᾶσα εἶναι ὁ ἐπαινος τῇ ἀρετῇ καὶ ὅλα τὰ λεγόμενα τοῦ ποιητοῦ, πλὴν τῶν παρεργῶν, φέρουσιν εἰς τὸν ἐπαινον αὐτοῦ.

Ἐπόμενοι τῇ ἱερῇ λογίῃ «ἀπὸ Θεοῦ ἄρχεσθαι δεῖ» ἀρχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ θεοκρατία τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν ἡρώων αὐτοῦ εἶναι πολυθεϊκὴ καὶ παρὰ λόγον. Ἐάν ὅμως ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τῶν ἐκείνων καὶ λάθωμεν μόνον τὴν περὶ Θεοῦ ἰδέαν, εὐρίσκωμεν τοὺς ἥρωας εὐσεβεῖς. Οἱ ἥρωες ἦσαν πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῶν λίαν εὐσεβεῖς θεωροῦντες αὐτοὺς ἡγεμόνας τῶν πάντων, ἐαυτοὺς δὲ ὑποκαταίοντες αὐτῶν, πάντα παρὰ τὸν θεὸν προσδοκῶντες. Πάντα κατ' αὐτοὺς ἐν γυναικὶ θεῶν κείνται, διὸ ἐπειθῶντο διὰ θυσιῶν καὶ τῶν τοιούτων νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτοὺς. Εἰς τοὺς θεοὺς ὀφείλον νὰ θαρρῶσι καὶ παιδωνταί καὶ τὰ προστεταγμένα νὰ τελέδωσιν· ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει τῇ Ἀθηνᾷ καταδύσθαι ὑπὸ λύσῃ τὴν ἔριν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

«Ἐγὼ μὲν σφώτερόν γε, θεῶ, ἔπος εἰρύσσεσθαι, καὶ μέλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄριστον ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτόν.»

Ἰλ. Α, 216—218.

διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐφοβοῦντο μὴ ἐπιπείθωνται τὴν ὁγμὴν αὐτῶν· διότι οἱ θεοὶ ὀργιζόμενοι ἐπεμύον τοῖς ἀνθρώποις κακὰ, ὡς καὶ τοῖς ὀλιγοψύχοις τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ὁμοίων. Ὁ Βελλεροφόντης, ἀπεχθὲς τοῖς

1) Βασιλεὺς τοῦ Μεγάλου παραίνεσις κτλ. κεφ. Ζ'.

2) Αὐτὸς κεφ. Ι.

θεοὶς γινόμενος, ἐπλανήτο μόνος τρυχόμενος εἰς πεδίον τὸ Ἀλφειόν·

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κέκως ἀπῆλθετο πᾶσι θεοῖσιν, ἦ τοι θ' ἀπ' ἐλπίων τὸ Ἀλφειὸν ὅς ἐλθῃ, ἐν θυμῷ κατέδωκεν, πᾶσιν ἀνθρώποις ἑλπίων.

Ἰλ. Ζ, 200—2.

Εἰς τοὺς τολμῶντας νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ θρασύνωνται βαρείας τὰς ποινὰς ἐπέφερον. Αἱ Μοῦσαι ἐτόλμων τὸν Θέμιον, διότι ἐτόλμων ἀσθαδέστερον ἢ κατ' ἀνθρώπον νὰ ἀγωνισθῇ πρὸς αὐτὰς, καὶ τὸν ἐστέραν τῆς μουσικῆς. Ἰλ. Β, 594—600.

Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐπίστευον, ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ κατέβαινον εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπλανῶντο. ἵνα βλέπωσι τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὕβριν, τὴν ἀνομίαν καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, τὴν ξενίαν καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν.

Οἱ ἥρωες ὤμνουν εἰς τοὺς θεοὺς αὐτῶν, θυσίας προσέφερον, βωμοὺς ἱδρὸν ἐν τε ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς οἰκοῖς. Καὶ τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν ἐτίμων καὶ ἐδέοντο, τὴν δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀτιμίαν ἐνόμιζον πολλὴν δεινὴν παρὰ τὴν. Χρῆδιν τὸν ἱερεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἀγαμέμνων ἠτίμασε καὶ πολλὰ ἠπειλῆσε δεινὰ μὴ δεξάμενος τὰ λύτρα καὶ μὴ σεβασθεὶς τὰ στήματα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀπόλλων τῶν ἀρῶν τοῦ ἱεροῦ ἀκούσας ἐπεμψε λοιπὸν τοῖς Ἕλλησι, νόσον βροτολοιογόν, ἐξ ἧς πολλοὶ ἐθνήσκον. Ἰλ. Α, 26—53.

Ἐκ τούτων καὶ ἄλλων πολλῶν ἀποδείκνυται, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οἱ Ἕλληνες λίαν εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῶν ἦσαν. Ἐπίσης καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς εἰρηνοῦν, ὅτι ἡ μοναρχία εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ ὅτι εἰς μονάρχῃς, εἰς κοίραν καὶ βασιλεὺς πρέπει νὰ ὄρχη· ὁ Ὀδυσσεὺς λέγει πρὸς τοὺς Ἕλληνας·

οὐκ ἀγαθὸν πολυκράνην· εἰς κοίραν ἔστω, εἰς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου πάς ἐγκυκλοκῆται [σχεπτρόν τ' ἥδ' ἑλισσας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ].

Ἰλ. Β, 204—6.

Μετὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον καὶ τοὺς ἀρχοντας εὐσεβίαν τῶν ἡρώων ἐρχόμεθα εἰς τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς. Τοὺς γονεῖς μεγάλως ἐτίμων οἱ ἥρωες ὑπεκρίνοντες αὐτοῖς ἐν πᾶσι καὶ καυχώμενοι μάλιστα ἐπὶ ἐνδόξοις πατράσιν. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐδωκέναι ἐπ' ἀγαθῷ πατρί, τῷ Πηλεΐ, καὶ μητρὶ θεῇ τῇ Θέτιδι. Ἰλ. Φ, 109. Πάντες δὲ προσπαθῶν, ἵνα μὴ καταισχύνωσι τὸ γένος τῶν πατέρων, ἀλλὰ νὰ γένωσι ταῖς ἀρεταῖς ἐφάρμοστοι ἐκείνων. Ὁ Ἰσχυροφίλος αὐτὰ διέτασσε τὸν υἱὸν τοῦ Γλαύκου εἰς Τροίαν ἀπερχόμενον «αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπεύροχον εἶμεναι ἄλλων, μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν». Ἰλ. Ζ, 206—211. Ἦκε δὲ τῆς στήριγξις πρὸς αὐτοὺς ὠρκίζοντο εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐτι. Ὁ Πρίαμος ἐπὶ τῇ νεκρῇ τοῦ Ἑκτορος ὠρκίσε τὸν Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πηλεΐδος. Ἰλ. Δ, 486—504.

Καὶ οἱ γονεῖς ὀφ' ἑτέρου σθένος φιλοστόργως εἶχον πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν, μεγάλως δ' ἐλυσσύνοντο, ὅταν οἱ υἱοὶ αὐτῶν φονευόμενοι εἰς τὸν πόλεμον δὲν ἀπαγγέλλοντο εἰς τὴν πατρίδα. Ὁ γέρον Λαέρτης, πατὴρ

τοῦ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἴκουσε παρ' αὐτοῦ ὑποκρίνομενον, ὅτι δὲν γνωρίζει ποῦ εὐρίσκειτο, στενάζων καὶ κόνιν ῥίψας εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκλασε λέγων·

ὡς φάτο, τὴν δ' ἄγας νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, ἀμφοτέρῃσι δὲ γαστρὶν ἔλκον κόπον αἰθαλόεσσιν· γένετο κὰκ κεφαλῆς πολίτης ἀδινὰ στεναχίζων.

Ὀδ. Ω, 315—7.

Εὐτυχῆς ὑπελάμβανον τὸν ἔχοντα ἀγαθοὺς υἱοὺς, ὡς τὸν Νέστορα, ὅστις εἶχεν υἱοὺς συνετοὺς καὶ μαχητικούς·

ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἥματα πάντα αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, υἱὲς αὖ πινυτοὺς τε καὶ ἔγγισιν εἶναι ἀρίστους.

Ὀδ. Δ, 209—211.

Οἱ παῖδες ὀφείλον νὰ δέχωνται τοὺς γονεῖς καὶ νὰ ἀποδίδωσι τὰ τροφεῖα τοῖς γονεῦσι γηράσκουσιν· τοὺς δ' ἀσεβοῦντας πρὸς τοὺς γονεῖς ἐτιμῶνουν αἱ τοῦ Ἀδου θεαὶ Ἑριννῦες, δυνήθως τοὺς πατράσι καὶ μητράσι καταδιώκουσαι. Ὁ Ἰσχυροφίλος πλινθώθει ὑπὸ τοῦ Αἵαντος καὶ ἀποδινώσκων ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἀπέδωκε τὰ θρόπτρα τοῖς τοκεσὶν·

... ὁ δ' ἄγγ' αὐτοῖο πέσσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ, τῇλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐβόωλακος, οὐδὲ τοκεσὶν θρόπτρα φίλως ἀπέδωκε.

Ἰλ. Ρ, 300—2.

Ὅτε ὁ Φοῖβις ἠδεδίδε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύντορα, οὗτος καταρσάθη αὐτοῦ ἐπικαλούμενος τὰς θυγατέρας Ἑριννῦς, οἱ δὲ θεοὶ, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Περσεφὼν ἐξετέλεσαν τὴν κατάραν·

... πατήρ δ' ἔμλες αὐτίκ' ἦσσεϊς πολλὰ καταρσάτο, στυγερὰς δ' ἐπεκάλει· Ἑριννῦς, μὴ ποτε γούνασιν αἰσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν· ἐξ ἡμέτερον γεγάσκα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἑπάραι, Ζεὺς τε καταρσάτο καὶ ἐπαινή· Περσεφὼν τε.

Ἰλ. Ι, 453—7.

Καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν οἱ ἥρωες ὑγάμων κατὰ τὸ πρόπον. Μίαν γυναῖκα, κουριδίαν ἄλοχον, εἶχον κατ' ἐπαινετὸν ἔθιμον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς μόνον σχεδὸν οἱ Ἕλληνες, καὶ οὐδ' ἐθάρουν τὸ παλλακίδι συνευνάζεσθαι. Ἰλ. Ι, 449—453, Ὀδ. Α, 428—433. Αἱ γυναῖκες παρ' Ὀμήρῳ κατώτεροι μὲν τῶν ἀνδρῶν φαίνονται ἐπ' εὐψυχίᾳ καὶ ῥώμῃ, ἀλλ' ὅμως αἰσθημονες καὶ κόσμιοι τὰ μάλιστα ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐπιμελούμεναι τῶν κατ' οἶκον πραγμάτων καὶ προσέχουσαι τοῖς εἰς τὸ φῦλον αὐτῶν προσδιδάξουσιν. Ὁ Πηλεΐδης λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ Πηνελόπῃ·

ἀλλ' εἰς οἶκον ἴδουσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμης, ἰσὺν τ' ἡλεκτήην τε, καὶ ἀμυρπολοῖσι κέλευε ἔργον ἐπὶ οἴκῳ· μῦθος δ' ἔνθεσσι μελήσει πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κρέτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ὀδ. Α, 356—9.

Μεγά εὐτύχημα ἐθεώρουν τῆς γυναικὸς καὶ πύχοντο μάλιστα τῇ μήτρῃ τοῦ γάμου γενομένην νεόνυμφον· ὁ Ὀδυσσεὺς πύχετο τῇ

Ναυσικά, θυγάτρι τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαίακων, ἄνδρα, ὁμοφροσύνῃν καὶ οἶκον, τὴν τῶν ἀνθρώπων διλονότι ὁμόνοϊαν·

οἱ δὲ οὗτοι τόσῳ δόλῳ, ὅσα φρασὶ σῆσι μαινέσας,  
ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπίσσειαν  
ἐσθλὴν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρείττονος καὶ ἀρείου,  
ἢ ὅτ' ὁμοφροσύνῃν νοήμασιν οἶκον ἔρχετον,  
ἄνθρωπος ἢ δὲ γυνή· πᾶσι δ' ἄλγος δυσμενέσσιν,  
χάρματα δ' εὐμενέσσιν, μάλιστα δὲ τ' ἔλυσαν αὐτοί·»

Ὁδ. Ζ, 180—5.

Πολλοὶ δὲ περιδοχοὶ γυναῖκες ἐγένοντο, ἢ Ἀνδρομάχη τοῦ Ἑκτορος σύζυγος, ἢ Πηνελόπει τοῦ Ὀδυσσεως καὶ ἑτεραι. Τῆς δὲ φήρονος μάλιστα Πηνελόπης περιμενούσης τὸν Ὀδυσσεύα, ἐνῶ ἐξήτουν αὐτὴν οἱ μυησθέντες καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ κατήσθιον, καὶ ἀκάμπτην μενούσης, τὸ τέλος φθάνει εἰς οὐρανόν, καθὼς τοῦ δικαίου βασιλέως, ἐπ' οὗ ἢ γὰρ πάντα τ' ἀγαθὰ φέρεται καὶ ἡ θάλασσα, οἱ δὲ ἄνθρωποι εὐδαιμόνες γίνονται. Ὁδ. Ι, 107—114.

Ἐν γένει δὲ πλὴν τῶν μυθικώτερον περὶ Καλυψίδος καὶ Κίρκης εἰρημένων, αἱ θνηταὶ ἡρώτιαι φοβούμεναι τὴν ἐπιδημίον φήμην τὴν δαφροσύνην ἡσυχάζουν καὶ ἐργάζοντο, ὅτι μάλιστα.

Μ. ΠΑΡΑΝΙΚΑΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

## Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ.

Ἐρχόμενοι λοιπὸν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νόσου ἐξετάζομεν αὐτὴν ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ καὶ ἐκτιθέμεθα τὰ διάφορα μέσα δι' ὧν ἡ νοσολογία τελείται, διὰ τῶν

### Θεϊκῶν ἀλάτων.

Παρατηροῦντες οὖν οἱ διὰ τοῦ μίγματος τῆς ἀσθενείας μετὰ τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ θεραπευόμενοι ἀμπέλοντες διητήρουν τὰ φύλλα τῶν, ἐνῶ αἱ ἀλλὰ ἀπ' ἐναντίας ἔχοντες ταῦτα ἐκ τοῦτον λοιπὸν εὐκόλως τὴν ἐνέργειαν τοῦ θεϊκοῦ τούτου χαλκοῦ διείδον, ὅστις, διαλυόμενος ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῶν φύλλων εὐρισκομένης σταγόνης ὕδατος πρὸ τῆς βλαστήσεως τῶν γονιδίων μεγάλως τὴν ἀμπέλον προφυλάττει, τὴν τῶν γονιδίων, τούτων βλάστησιν ἐμποδίζων· ὥστε ἡ κρήνη τοῦτον προφυλακτικὴ μὲλλον τυγχάνει, καθ' ὅτι ἐφαρμοζόμενον τούτου μετὰ τὴν βλάστησιν καὶ τὴν τοῦ μυκηλίου ἀνάπτυξιν ὠφέλεια πολλὴ ἔσται προσδίδεται. Μεταχειρίζονται δὲ τὸν θεϊκὸν τοῦτον χαλκὸν ἐφαρμόζοντες ἢ τὴν ἐν τῷ ὕδατι αὐτοῦ διαλύσιν, ἢ τὴν μετὰ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ ἀνάμειξιν.<sup>1)</sup>

1) Οἱ μὲν π. χ. μεταχειρίσθησαν τὸ θεῖον ἐφαρμόζοντες τούτου διὰ πολυαριθμίων νοσησάντων, ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς οὐδὲν ἀποτελεσματικῆς, οἱ δὲ μίγμα θεῖου καὶ ἀσθενείας κτλ. ἀνευ ἐπίσης ἀποτελέσματος. Τὰ μὲλλον ἀποτελεσματικὰ ἐθεωρήθησαν τὰ μετὰ τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ μίγματα, ἀσθενείας, ἀμυγδαλίας κτλ.

### α'. Ἀπλὴ διάλυσις.

ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην ὁ θεϊκὸς αὐτός χαλκὸς εἶναι λίαν δραστήριος, προσβάλλει μάλιστα ἐνίοτε καὶ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· τούτου ἕνεκα μεταχειρίζονται τοῦτον εἰς ἐλαχίστας δόσεις π. χ. 1/2 χρο. ἐντὸς 1000 χρο. ὕδατος διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ ὁποῦτον ραντίζουσι τὰς ἀμπέλους. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐπὶ τῶν φύλλων ἐναποτιθεμένη ἐλαχίστη ποσότης, ὥς ἐκ τῆς μικρᾶς δόσεως τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ προερχομένη, πλυνομένη ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ δρόσων οὐδὲν ἴσχυος αὐτῆς εἶναι, ὥς ἐκ τούτου ἐνόμισαν καλὴν τὴν χρῆσιν τοῦ ἐν λόγῳ ἀλάτος εἰς μεγαλύτερας ποσότητας π. χ. 1—3 ἐπὶ τοῖς 100.

Ὁ πρὸς διάλυσιν θεϊκοῦ χαλκοῦ δέον νὰ ᾖ καθαρός, καθ' ὅτι δραστηριώτερος τῶν μετὰ τοῦ διδύρου καὶ ψευδαργύρου αὐτοῦ μίγμάτων θεωρεῖται, ἐν τινὶν ἢ ὑπαρξίς διὰ τοῦ ἐξῆς προερχομένου μέσου καταδεικνύται· ἢν εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ ὕδατος διάλυσιν τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ χύσωμεν μικρὰν τινα ποσότητα ἀσθενείας γάλακτος βλέπομεν σχηματιζόμενον ὠραῖον κυανὸν χρώμα, ὅπερ μεταβάλλεται εἰς κυανὸν ὁκρωδὸν δεικνύον τὴν ὑπαρξίν τοῦ θεϊκοῦ διδύρου, καὶ εἰς λευκὸν ἀκίδωρον τὴν τοῦ θεϊκοῦ ψευδαργύρου.

Πλὴν τῆς ἀπλῆς ταύτης τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ διάλυσεως μεταχειρίζονται καὶ τὴν μετὰ τῆς ἀσθενείας ἀνάμειξιν ἐκ τῆς ἐνδύσεως τῶν ὁποίων προκύπτει ὁ

### β'. Βορδιγαλλίος πολτός.

(Boullie bordelaise).

Ὁ πολτός αὗτος εἶναι ὁ μόνος κατὰ τοῦ περόνουσπορου τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τῶν περόνουσπορων προεξοικονομῶν ἀσθενειῶν μεταχειριζόμενος. Οὗτος μίγμα τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ ἀσθενείας γάλακτος ὧν, μεταβάλλει τὸν χαλκὸν εἰς ὑδροξειδιον τοῦτον, ἐνεργὸν κατὰ τῆς τῶν γονιδίων βλαστήσεως.

Ἐκ τῶν παρατηρήσεων δὲ ποσοτήτων πρὸς σχηματισμὸν τοῦ πολτοῦ τούτου ὡς μᾶλλον ἀποτελεσματικὰ θεωροῦνται αἱ ἐξῆς, ὡς καὶ ἡμεῖς θεωρῶμεν ὁμοίως

|                                      |     |        |
|--------------------------------------|-----|--------|
| θεϊκοῦ χαλκοῦ . . . . .              | 2   | } μέρη |
| ἀσθενείας (μὴ οὐδωθιμένης) . . . . . | 1   |        |
| ὕδατος . . . . .                     | 100 |        |

Τούτων δοθέντων ἴδωμεν τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς τοῦ πολτοῦ τούτου, ὅστις γίνεται ὡς ἐξῆς:

Διαλύομεν ἀπ' ἐνός τὸν θεϊκὸν χαλκὸν ἐντὸς 50 ὁκ. ὕδατος, σβένοντες ἀπ' ἐτέρου τὰ τεμάχια τῆς ἀσθενείας ἐντὸς τῶν ὑπολειπομένων 5 ὁκ. τοῦ ὕδατος· εἴτα τὴν διάλυσιν ταύτην χέομεν εἰς τὴν τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ κατὰ μικρὸν ἀναμειγνύοντες διαρκῶς τὸ μίγμα, ὅπερ ἔχει λαμπρὸν κυανὸν χρώμα· δέον δὲ ἢ

1) Ὁ θεϊκὸς χαλκὸς ἢ κυανὸν βιτριόλιον ἐστὶ σῶμα κρυσταλλοειδὲς εἰς πρίσματα ἑξαγωνικὰ βάσεως παραλληλογράμμου, ἔχοντα ὀρατὸν κυανὸν χρώμα· διαλυτὸς ἐν τῷ ὕδατι εἰς ὃ μεταβάλλει τὸ ἐκαστὸν χρώμα καὶ γίνονται στυπτικὴ καὶ δραστικὴ.

2) Ἀσθενείας 1 μέρος ἐννοούμεν τὴν καθάραν καὶ ἀμύγη. Πλὴν τῆς μὴ οὐδωθιμένης μεταχειρίζονται καὶ τὴν οὐδωθμένην ὅτε ἡ ποσότης τῆς λίαν διαφέρει κατὰ τὴν κ. Μιλαρδὸς δέον νὰ μεταχειρίζηται ἀσθενείας οὐδωθμένης καὶ ἐν ζυμώδῃ καταστάσει εὐρισκόμενης ποσότητος πενταπλασίονα τῆς μὴ οὐδωθμένης.

διάλυσιν τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ νὰ γίνηται ἐντὸς δοχείου μὴ ὑπὸ τούτου προσδύμετων, ἐντὸς βυτίων π. χ. πρὸς ταχύτεραν δὲ τούτου διάλυσιν προτείνομεν τὸ ἐξῆς μέσον· ποσότητά τινα τοῦ ὕδατος θερμαίνομεν (π. χ. 2 ὁκ.) ἐντὸς τῆς ὁποίας χέομεν τὸν θεϊκὸν χαλκὸν καὶ εἴτα τὴν λοιπὴν τοῦ ὕδατος ποσότητα, ἀναμειγνύοντες διαρκῶς τὸ μίγμα, μεθ' ὃ τὴν διάλυσιν τῆς ἀσθενείας.

Δέον δὲ πάντοτε τὴν ἀσθενείαν ἐντὸς τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ νὰ χέωμεν, οὐδέποτε τὸ ἐναντίον πράττοντες, καθ' ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὸν κ. Βαρον, συνεπείρῃ θερμότητος ἐκ τῆς ἀποσάσεως τῆς ἀσθενείας προερχομένης, τὸ κυανὸν καθίζημα τοῦ ὑδροξειδίου τοῦ χαλκοῦ μεταβάλλεται εἰς ὀξειδιον μέλαν, ἀδιάλυτον ἐν τῇ σταγόνῃ τῆς βροχῆς καὶ τῇ τῆς δρόσου, καὶ ἐπομένως ἀχρηστόν.

### Χρήσις τοῦ Βορδιγαλλίου πολτοῦ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τούτου δέον νὰ γίνηται ἐν καλῷ καὶ ἡμέρῃ καιρῷ· δέον ἐπίσης κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τὸ μίγμα νὰ ᾖ ὁμοειδές· πλὴν τούτων προσέτι τὸ μίγμα δέον νὰ ἐξέρχεται ὡς λεπτοτάτη καὶ πυκνὴ βροχὴν καὶ τέλος δέον τὰς ἡμέρας μόνον τοῦ φύλλου ἐπιφανείας νὰ ραντίζομεν. Ἡ ποσότης τοῦ πολτοῦ τούτου κατὰ μυριόμετρον, εἰ καὶ ποικίλλει κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐφαρμογῆς, ἀνέρχεται μέχρι 300 ὁκ.

### Ἐποχὴ καὶ ἀριθμὸς ραντίσεων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τοῦ Βορδιγαλλίου πολτοῦ ραντίσεων τῆς ἀμπέλου ἀνέρχεται εἰς τρεῖς, ὡς ἐξῆς:

Τὸ πρῶτον τὸ καὶ προφυλακτικὸν δέον νὰ γίνηται καὶ ὅταν ἀκόμη δύσμεν ἡ εἰς τὰ μεταωραλογικὰ φαινόμενα πρὸς ἀνάπτυξιν τούτου· λήγει δὲ τοῦτο κατὰ τὴν 10 Μαΐου ἢ ἀργότερον 1 Ἰουνίου.

Τὸ δεύτερον τὸ καὶ σπουδαιότερον δέον νὰ ἐφαρμόζηται μετὰ μεγαλύτερας ἐπιμελείας ὅτε καὶ ἡ ποσότης τοῦ πολτοῦ δέον νὰ ᾖ ἀφθονώτερα· ὡς ἐποχὴ δὲ κατὰ τὴν δὲ θεωρεῖται ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ καρποὶ εἰς δεινὸν λαμβάνουν δὴλ. μετὰ τὴν ἀνθοσίαν, ὥστε ἐνὶ λόγῳ τοῦτο λαμβάνει χώραν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐβδομάδων ἢ τὸ πολὺ μινός, ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Πλὴν τούτων ἐνίοτε ἀναγκαῖον θεωρεῖται καὶ τρίτον ὅπερ λαμβάνει χώραν μετὰ παρέλευσιν ἐνός ἢ ἐνός καὶ ἡμιδύας μινός ἀπὸ τῆς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου (15—20 Ἰουλίου εἰς τὰ μεσημβρινά, 10—20 Αὐγούστου εἰς τὰ βόρεια τῆς Γαλλίας).

Ἐθεωροῦνται τινες, πλὴν τῶν τακτικῶν τούτων, ὡς ἀναγκαῖαν καὶ τὴν χρῆσιν συμπληρωματικῶν τινῶν, ὅπερ γίνονται μετὰ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρου ἢ καὶ μετὰ τὸ τρίτον· ἀλλ' ὅπως κἂν ἢ τὸ τελευταῖον δέον νὰ ἐφαρμόζηται 20 ἡμέρας πρὸ τοῦ τρυγητοῦ.

Πλὴν τοῦ Βορδιγαλλίου τούτου πολτοῦ ἐπρότειναν τινες καὶ τὴν χρῆσιν διαφόρων ἄλλων ἐνώσεων τοῦ ὁ. χαλκοῦ· π. χ. τὸν ἀμυγδαλοειδῆ χαλκὸν κτλ. καὶ τὰ ὅποια, καίτοι κατὰ τοῦ περόνουσπορου ὡς

1) Πλὴν τοῦ τῆς διαλύσεως τούτου μέσου συνιστάται καὶ τὸ ἐξῆς· ὁρῶμεν τὸν θεϊκὸν χαλκὸν ἐντὸς πηνίου σακίου ὅπερ βυθίζοιμεν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς βυτίου πλήρους ὕδατος, ὅπερ λίαν ταχέως διαλύει τὸν ὁ. χαλκόν.

ποιᾶν τινα ἐπίδρασιν ἔχοντα ἀπεδείχθησαν, ἀλλ' ἔνεκα διαφόρων αἰτίων εἰς ἀχρηστίαν περιέπεσαν.

Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ραντίσεων τούτων ἐννοεῖται, ὅτι ἀπαιτοῦνται διάφορα ἐργαλεῖα οἷαι π. χ. αἱ ραντιστικαὶ ἀντλίες ἢ σύριγγες οἱ ψεκαστήρες κτλ. ἂ ἐπὶ τούτῳ παλῶνται ἐν διαφόροις τῆς Εὐρώπης οἰκοῖς. Πλὴν τῶν ὑγρῶν τούτων οὐσίῳ, ὧν τὴν περιγραφὴν ἴδῃ ἐποιήσαμεθα, χρῆσιν ποιοῦνται καὶ μίγμάτων διαφόρων οὐσίῳ ἐν κόνει. ὡς π. χ. μίγμα θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ θεῖου εἰς ποσότητες τὰς ἐξῆς:

|                         |     |        |
|-------------------------|-----|--------|
| θεϊκὸς χαλκός . . . . . | 5   | } μέρη |
| θεῖον . . . . .         | 100 |        |

ἢ τῆς κόνεως τοῦ Skawinski, ἡπερ μίγμα θεϊκοῦ χαλκοῦ μετὰ θεῖον οὐδὲ περιέχει καὶ κόνιν γαιάνθρακος.

Τὰ διάφορα ταῦτα μίγματα, εἰ καὶ, κατὰ τὰς πρῶτας τοῦ περόνουσπορου ἀναπτύξεις, μεγάλως ἐπιδρᾷ, οὐκ ἴσταν ὅμως καὶ μειονεκτικῶν οὐκ ὀλίγων δὲν στερροῦνται διότι μὴ καλῶς ἐπὶ τῶν φύλλων προσκολλούμενα λίαν εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βροχῶν παρασύρονται.

Ἀνεξαρτήτως τούτων τῶν μειονεκτικῶν ἡ κόνις τοῦ Skawinski εἶναι λίαν ἐν χρῆσει σήμερον κατὰ τὰ τοῦ Ὀιδίου καὶ τοῦ Περόνουσπορου, παλῶν ἐντὸς σάκων 100 kg. φέροντων τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ.

Τοιαῦτα λοιπὸν τιγχάνουσι τὰ πρὸς καταπολέμωσιν τῆς ἀσθενείας ταύτης μέσα περὶ ἧς κάπως ἐπεκτάθημεν, καθότι γνωστὴ παντοῦ ὄψεσθαι τυγχάνει.

Montpellier, τῇ 24 Μαΐου. 1893.

N. H. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

## ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ.

Καταδύεται ὁ ἀδάμαντὸς χρυσὸς φάος εἰς βάθος θαλάσσης εὐρείας, ἥτις τοὺς ἀχανεῖς κόλπους ἐκτείνει, ἀνοπομόνως παλλομένους, ὅπως στοργικῶς αὐτὸν περιπτύσσεται· ἐν ᾧ δ' ἐκεῖνος βραδεῖ καὶ μεγαλοπρεπεῖ βήματι πρὸς αὐτὴν χωρεῖ, ὁ σιγῆλος γέλως, ὁ σπινθηρίζουσαν ἐπὶ τὴν φύσιν προχέων φαιδρότητα, κατὰ τὴν θαλπερὴν ἐκείνην τῆς ἡμέρας ὁρᾷ, καθ' ἣν, ὡς ὁ θεὸς ἀπὸ τῶν ἀθέατων Αὐτοῦ κρηπιδῶν, ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ διαυγοῦς κρυστάλλινου θάλου, ὁ ζεῖδωρος ἐκεῖνος γέλως, ἐπὶ τῆς ἀστραπηθόλου πλὴν κεκμηκυίας ἡδὴ τοῦ φαστῆρος μορφῆς, πρὸς γλυκὺν ὕπνον κλινούσης, ἀποβάλλει ὡχρὸν μόνον γαλήνης μεδίαιμα.

Καὶ τὰ ὑπερθεῖν ἐπιπλέοντα ἄχρῳ κόματι τῶν δροσερῶν ἀνέμων, ὅπερ ἡ στοργικὴ Παντοδυναμία διὰ τοῦ λόγου Αὐτῆς, τοῦ δημιουργοῦ καὶ νομοθέτου λόγου, τοῦ εἰς τὰ ὅσα τοῦ ἀναισθήτου μηδενὸς ἐν τῇ κοσμογονίᾳ ἤχησαντος, ὥρισεν ἵνα, ἀέννα καὶ ἀπέ-

1) (Cours complet de Viticulture, par M. Foëa σελ. 545.

φαντα, παλαιοῦντα ἔστιν ὅτε, ἀλλὰ μηδέποτε τῶν ὀρίων, ἃ μόνος ὁ Ὁροθέτης εἶδε, ἐκχειλίζοντα, μεσολαβῶσι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ πυροχρόσου ἡλίου καὶ διὰ τῆς δρόσου αὐτῶν, ἐλαττωσὶ τὸ καύμα τῶν λαμ. πρῶν αὐτοῦ ἀκτίνων, μηδὲν κρύπτοντα ἀφ' ἡμῶν τὴν θεωρίαν τοῦ καλλοῦς αὐτοῦ αἰγλήν, τὰ κύματα ταῦτα τὰ ἀόρατα βικιότερόν πως κυλιόμενα νῦν ὅτε ὁ Θεοειδὴς τῆς ἡμέρας πετῆρ, τὴν κρυπτομένην τοῦ θάλου ἄκραν περικυμῆς, ἐκπέσκα φέγγων, διωθουσιν εἰς τὰς ἐπ' αὐτῶν δίκην, χιονοδῶν νησοῦδων, πλαγιομένους σωρείας νεφῶν.

Νῦν ἀσθενὲς μεδίαμα τοῦ φοῖβου ὅστις δύνει, ἀπὸ τῆς ἀλάμποντα νεφῆ, αὐγασματὰ τοῦ παρφυρῆ ἐπάνω τῶν κυλίσαι.

Κ' ἐνθ' τοῦ φοῖβου τρέμουσαι τὰ ὀίγουσιν αἱ λάμψεις, αὐτὰ χρυσοῦνται μαγικῶς ποικίλονται διηλεκτικῶς ὑπὸ μυρίας κάμψεις.

Ἐδῶ ὁ κύκνος τὰ πτερὰ δάδρυγα ἀπλάνει ἐν μέσῳ λίμνης μαγικῆς, ἐκεῖ δρυὸς φανταστικῆς χρυσοὶ προδιδύσκον κλώνοι.

Γίγας ὀρθοῦται παρέκει μαρμαροχαίτης λέων, ισορῶν γελοῦσαι μορφῇ, κ' ἐγγύς τῶν γαυροὶ κορυφαί χιονοδῶν ὀρέων.

Κ' εἰς λευκὸν θρόνον ἐπ' αὐτῶν χιονοπώγων γέρων ὑψύεται ὡς κορωνίς, τῆς μειδιώσης καλλοῖς, ὡς ἀναξ τῶν αἰθέρων.

Ἀκτίνες φθάνουν ἐπ' αὐτοῦ, σωρεῖται ἀδαμάντων, τὸν στέφουσι διὰ φωτός, νομίζεις ὅτι εἶν' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῶν πάντων! . . .

Καὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου Του μετὰ λατρείας κλίνον, τὸ ὑψικόρυφον βουνὸν ἡρέμα κύπτει ταπεινὸν καὶ προσκύνει Ἐκεῖνον!

Νομίζεις τὸν ἐλευκταναν ἀθανασίας ἔτη, στιγμαῖον ἄγαλμα λευκόν! . . . ὦ! χαῖρε γραφομέν' ἱετῶν κ' ἐπὶ συνέφων ἔτι!

Ὡ! εἶθε νῦν ἡδύναδο αἰώνιος νῦν ζήσης, Θεοῦ μορφή ἴν' πρὸς στιγμήν ὑπὸ αὐτόματον ὁρμήν ἐνδοξὸς ἡρώδ' ἢ φύσις! . . .

Ἄλλ' ὡς αὐτόματος σκιά, ἐκλείπ' εἰς βραχὺν χρόνον, τοῦ κόσμου τοῦ φθορτοῦ ἐντός μακρὸν δὲν βλέπει ὁ θνητὸς τὸν ζῶντα δι' αἰώνων . . .

Καὶ ἐπεὶ συγγέονται, καὶ ὅγκος φευγαλέων ἀμύμων γίνονται νεφῶν κύκνος καὶ δρυς, τιλκίδες μορφῶν, ὁ γέρων καὶ ὁ λέων.

... Ἄς ἦμιν λίδανος ναοῦ ἁγίου μύρον φέρον, καὶ πνέων αἰθεροπλανῆς νῦν ὑπερβῶ τοῖς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῶν ἀέρων!

Κ' ἐνθ' τὴν τελευταίαν τοῦ ἐπιδῶν των ἀκτῖνα ὁ φοῖβος μειδίᾳ πλανῶν, εὐχῆς κ' ἐγὼ νέφος ἁγνόν, ν' ἀναμικθῶ μ' ἐκεῖνα. . .

Ναί! . . . νέφος προσευχῆς ἐγὼ, ἐνθ' εἰς ὕψη πλέω, τὸ σύννεφον τὸ ἀραιὸν ἵπερ παρίστα τὸν Θεὸν εὐώδες νῦν προσπνέω!

Ἦτι μικρόν, καὶ ὁ φοῖβος ὑπνώσει τέλειον, καὶ τὰ νέφη ἀποδυσμένα τὴν εὐχαρῆ ἐκείνην αἰγλήν, σκυθρωπάσαντα δὲ οἶονεῖ ἐκ ρεμβώδους πόθου πρὸς τὴν σθεσθὲν τοῦ ἡλίου μεδίαμα, ὑπόρεια ἐγένοντο ἀντ' αὐτῶν δὲ ἡ θάλασσα, ἡ ἀχανὲς ἐκείνου κλίση, ἐν ἧς χρυσώδης πέπλος ἐπιεταθείς ἐσήμαινε τὴν τοπὴν ἐνθ' ὁ πατὴρ τῆς ἡμέρας ἀνεπαύσατο, ἐλαμπεν ἡδὴ φαιδρῶς. Καὶ ἡ ἡμέρα, ἡ φωτεινὴ ἐκείνου κόρη, ἀοράτως ἀποπηδήσασα ἐκρύβη ὑπὸ τῶν περιβαλλόντων τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα ὑψικρύμνων ὀρέων, ὅπερ πρὸ μικροῦ ἔτι ἐπιστεφάνου ὁ φανταστικὸς ἐκεῖνος τῶν νεφῶν μικρόκοσμος.

Τότε εἰσέδυν εἰς δάσος, εὐ τὰς ζορῶδεις σκιὰς αἱ ἀμυδραὶ τῶν ἄστρον ἀναλαμπὰι ἐρατεινῶς ἐπηργάζοντο. Εἶναι ὥρα οἱ ἄσπερες ὅτε ὡς ἀπειροί τῆς ιδέας φάροι, ἀπὸ ἀνεφέλου χύους, εἰς τὸ ἀπ' εὐρέος γλοχινθὸς πεδίου σιγῆς ἀποθαυμαζέον αὐτοὺς ἄμα, ἡδέα φῶτα ἀρήτου τινὸς μυστηρίου ἀπαυγάζουσιν εἶναι ἀνεκφράστως ἐρατεινὸς ὅτε, ἐπὶ τὸ ἥρεμον τοῦ ρύχκος κύμα φωτογραφῶνται, μυρίας ἐπ' αὐτοῦ οὐρανίου σφραγίδας ἐνθιέτοντα. Ἄλλ' ἀπείρως συμπαθεῖστεροι, ἀπείρως μυστηριωδέστεροι εἶσι ἀπὸ τῶν σιγῆων βελῶν ὑψιδένδρου ἄλλους ὁρῶμενοι θαυράλμεις ἀνὰ μέσον τῶν φύλων.

Ἐκεῖ ὁ νυκτοπλανῆς κοῦδὸς ἐπὶ θαλερᾷ δάφνι τὴν λύραν αὐτοῦ ἀνερτῶν, ἐν ἡρέμῳ ἐκστάσει προσητενίζει αὐτοὺς, μεθῶν ἐν τῇ μυστηρίῳ τῆς ἰδέας συμπαθείας ἣν ἴσχει εἰς τὸ ἄγνόν κἄλλος ἐπιζητῶν ἀνευρίσκει καὶ οἶονεῖ δι' ἀκαταμαχῆτου θείας ἰσχύος ὑπ' αὐτοῦ ἀπορροφώμενος. Ὡς τῆς ἐνθέου εὐδαιμονίας τῆς περιβαλλούσης τότε τὴν ἀδελφουμένην μετὰ τοῦ ὠραίου ψυχῆν, ἰδανικῶς πρὸς τὴν γενέτειραν ἐκείνου πηγὴν πετρυζέουσιν! . . .

Ναί, εἰσι συμπαθεῖς οἱ ἄσπερες, ἀλλὰ διατί;

Εἶδον τὰ ἄστρα ὅμοια ὥσανεῖ δάκρυα ἐλαμπόν ἡγῶ ἵπερ σταλάζει ἡ Νύξ, μελάνοπεπλον φαντασμα γλαῖον. Ὅτε ὁ φοῖβος λαμπρὸς τοῦ Θεοῦ κατοπτρίζῃ τὰ φέγγη, καὶ τὰ πυκνὰ διασχίζων φυλλώματα δάδους εὐσκόου, μίαν ἀκτῖνα κυρτῶς εἰς ἐκδοτὴν ρωγμὴν καταπέσῃ, τότε ἡ Νύξ ἢ ὠχρὰ εἰς δαδὸν παραμένουσα κρύπτειν, δλεῖ σιγῆς θαυμαστὸς καὶ λατρεία ἀγνή πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ἀτενίζει ρεμβώδης, κ' εἰς αἰσθητὰ συγκετρομένῃ ἀναδιδουμένη εἰς πᾶν, μακαρία πρὸ θείας εὐκότου, αὐλὸς μένει δικιά, ψυχὴ μένει τοῦ Θεοῦ ἐρῶσα.

Ὅτε πρὶν δύνῃ ὁ φοῖβος εἰς κόλπους θαλάσσης εὐ-  
[ρείας,  
τῆς Νυκτός τότε τὸ φάσμα, τὸ ἰνδαλμ' αὐτοῦ ἀπολέσθαι μέλανα πέπλον ἐνδύεται, μέλαιναν πτέρυγ' ἀπλάνει εἰς τῶν ἀέρων τὴν ἄχροα ὕψη, σκοτίζει τὴν φύσιν. Καὶ στόνον χέον γλυκύν πρὸ τῆς αὔρας τοῦ ἥρεμον

[πνεῦμα,  
ὅστις δροσίζει τὰ στῆθος παρήγορος τοῦ ἀγρυπνοῦντος δάκρυα χρυσολαμπῆ εἰς τὰ ὕψη, τὰ ἄστρα σκορπίζει. Κλαῦσον, ὦ Νύξ, συμπαθῶς ἂν τὰ σκοτὶ τὸ δάκρυ [σου λυεῖ! . . .

Ἔως οὐ λάμψῃ καὶ πάλιν. ὁ φοῖβος χρυσοῦς, κ' ἡ [ἀκτίς του,  
χύνουσα ἁγίον φῶς, ὡς μεδίαμα τῆς εὐδαιμονίας, ὁδὸν τῆς χήρας αὐτοῦ κἀκε δάκρυ' εἰς φαιδρότητα [φέγγη!

Ὡ! εἶθε κἀκε δάκρυ μας ὡς φέγγος τῶν ἀστέρων, νὰ διαλύῃ εὐδαιμονίαν τοῦ πόνου τὰς σκοτίας! ὦ! εἶθε κἀκε στόνος μας ὡς πνεῦμα τῶν ἀέρων νὰ δόνην μὲ τὴν δρόσιν του φλόγα πτωχῆς καρδιάς! . . .

Ὡ! εἶθε, εἶθε πάντοτε εὐδίας φοῖβος χαίρων νὰ σελαγίζῃ, τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξὴν χρυσόνων, κ' ἐλπίδος θείας ἡλίου, ἰδανικῶς μαρμαίρων, νὰ δόνην μὲ μεδίαμα τὰ δάκρυα τῶν πόνων! . . .

Ὡ, χαίρετε, ὠραίοι ἀστέρες! χαίρετε, μαρμαρῶ-  
σοντα ἡρέμα, χρυσταλλώδη δάκρυα τῆς τοῦ Θεοῦ ἐρώσεως Νυκτός!

Ἄλλ' ἐκεῖ ἐνθ' ἐπικνουῦντὸ πως τὸ ὑπὸ γλυκύν τοῦ αἰθέρου ὕψους σκότος, ἐκεῖ ἐνθ' ἀναζέχοντ' εἰς νειφώματα, ὡς ὑπῶχοι μαργαρίται σκιερῶς πως ὑπὸ λυκρον τρεῖς ἀστέρες, τρεῖς σπινθηροβόλοι ἀδελφοὶ ἀδελφάντες, φεινῶς ἐν αὐτοῖς διαπρέποντες, ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μόνον στυλιδόντων γειτόνων αὐτῶν.

Ὡ! ἦτο θεῖον τὸ φῶς των ἐκείνων καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλωθέντες ἠδυνάτουν ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπ' αὐτῶν. Ὡς φῶς τῆς ψυχῆς δεσπόζον, ὡς γλυκὺ σιωπηλὸν ἄσμα ὑπὸ φέγγους μορφῇ! πρὸς τί συνέχεις ἀμαχῆ-  
τως τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὡς ποτε ἡ μέγας τῶν Σειρήνων ὠδὴ τὸν νοσταλγοῦντα ποντοπόρον παρὰ τὴν ὀλεθρίαν ρηγμῖνα;

— Ὡς Νύξ μελανέμων! ἐκ τῶν σῶν ἄρα καλλι-  
βλεφῶν ὀμμάτων ἀπεσταλάχθη ἡ τῶν ἀδαμάντων ἐκείνων φλογόβλος τριὰς; Ἄλλὰ πῶς, τότε, δέν-  
σοι κατέκαυσε τὰ βλέφαρα διὰ τοῦ μαρμαίροντος πυρός τῆς; . . .

Ὅχι! δὲν εἶναι ἐκεῖνα, ὡς πάντα, δάκρυα τῆς Νυκτός ἀπεσπασθῆσαν ἴσως ἀφ' ἐτέρων ὀμμάτων, ὑπερρῶν ὀμμάτων, ἅπερ τὸ ἱερὸν αὐτῶν πῦρ, ὁμοει-  
δὲς, ἴσως, πρὸς αὐτὸ ὄντα ὕψος, ἐσεβάζατο . . .

Ὡς Νύξ μελανέμων, εἰπέ μοι! . . .

Ἄλλ' ἐκείνη σιγῇ.

— Ὡς γλυκύτατον τῆς Νυκτός φάσμα!

Σ' ἐξορκίζω εἰς τὰ αἰθέρια δάκρυά σου, εἰς τὸ πάμφωτον ἰνδαλμ' οὐ ἡ βραχέια στέρσις ἀποσπάζει αὐτὰ ἐκ τῶν ὠχρῶν σου βλεφάρων! λή-  
λησόν μοι . . .

Τότε ἐκείνη συγκατακλινθεῖς ὑπὸ τοῦ βαθέος δρυὸς τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς ἰνδαλμῶτος ἀπληγῶσαν-  
τος, ἐστάλαξε δύο εἰς χρυσᾶς ψευδάδας ἀνὰ τὰ ὕψη, καὶ εἰς τὸν μέλανα πέπλον, ὡς τοῦ πένθους αὐτῆς σημαίαν ἐκείσε ἀπλοῦτα, ἐτάνυσσε θροῦσας τὰς πτε-  
ρυγὰς καὶ κατῆλθε μέχρις ἐμοῦ ἐν τῇ εὐσκήρῳ δάσει.

Ἦν ὠχρὸν γιγάντιον ἀγαλμα μεγαλοπρεπὲς ὡ-  
ραῖον ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτοῦ, στάν δὲ πρὸ ἐμοῦ, τῆς εὐρύτατα κυματίζουσας ἐβενώδους κόμης, τὸν ἀφαι-  
ρεθέντων πέπλον ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ σώματος ἀντικα-  
θιστάσης, διήνοιξε τὰ τέως ἐσφραγισμένα χεῖλη.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΔΟΥ.

## ΖΩΙΑ ΜΙΚΡΑ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

### Ἐπιζωοτία.

Θυμιάζομεν, ὁσάκις λόγος γίνεται περὶ τῆς νοση-  
σύνης καὶ συντηρήσεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ ζώων, πλείστοι δὲ τῶν ἐντεῦθεν τῆς βουδαπέστης δυσπιστοῦσι περὶ τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῶν, καίτοι πρὸ τῶν ὀφθαλ-  
μῶν μας ἀποκαλύπτονται. Ἦν πρὸς τὰ κτήνη σκλη-  
ρότης, ἀπώροια ἀλγεινῆς ἀκαθαρσίας, διέρχεται ὡς πύρινον θόρυβον τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώ-  
που αὐτοῦ ἐναποθέτει τὸ σῆμα τῆς κατασχόντης «ψυ-  
» χαλ δίκαιων οἰκτεῖται τὰ ζῶα, κρᾶζει ὁ Ἰησοῦς.  
'Ἄλλ' ἡ βίβλος τῶν πραγμάτων ἀσφόδω, ἀπρωτεφροῦται ὑπὸ τῶν σκληρῶν καὶ οὐκ, οὐαί! εἰς τὸν ἐκζητοῦντα τὴν ἀναψήλασιν τῶν ἀρχαίων σελίδων. Ἦν βραχὺ ἀπαξ ἐνθρήνησε . . .

Δυσανασχετοῦμεν διὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν ζώων καὶ σπεύδομεν πρὸς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν Ἀθιγγανίδων, ἀγνοοῦντες τὴν ὑπαρξὴν τοῦ κτινιέτρου, καθ' ὃν χρό-  
νον τὰ ἀτυχῆ κτήνη γονατίζουν, καὶ ἐκ τῶν κρωγμῶν τῶν ὀνέων ὁδηγοῦμεθα εἰς τὴν διατελούμεν εἰς τοὺς σκο-  
τεινοὺς αἰῶνας, ὅποτε αἱ πεδιλίδες καὶ τὰ παρικο-  
τάμια ἀντὶ δεινυλίων ἐφιλοξένουν τοὺς σκελετοὺς τῶν ζώων. Ἀλγεινὸν θέαμα ἡ νόσος τῶν τετραπό-  
δων. Πίπτουν ἐν ἀραιώσει καὶ διὰ τῶν μυκηθμῶν ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς φλογώσεως τῶν ἐντέρων καὶ τὴν ὁδὸν, ἣν οἱ βόες πρὸς πάντων ἐν τῇ ἐγκα-  
ταλείψει των αἰσθάνονται καὶ μάλιστα ὅταν ἐξ ἀπο-  
στάσεως ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπου, ὡς ἄνθρωπε! φεῦ, ὀλίγιστοι συγκινοῦνται.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἀρκεῖ τὸ ῥέκμος καὶ οἱ κυνῶντες πρὸς καλπαστικὴν ἐξαφάνισιν τῶν πτω-  
μάτων. Αἱ στρατιαὶ τῶν σκληρῶν εἰς τὰ βόρεια κλι-  
ματὰ ἐγκαίρως ἀποθεοῦνται εἰς τὴν ὑστάτην μετα-  
μόρφωσιν καὶ ἐναπόκειται εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν θερμοκρασίαν νὰ προσπέψῃ ἀμειλίχτως εἰς τὸν ὅρμον τῶν κεκοιμημένων τοὺς λεύκτας καὶ κοσμικοὺς, οἱτι-

νες ἀρελῶς σημειοῦσιν τὸ ὕστατον ἐνὸν πνιον τῆς διακρίσεως καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν των;

Δὲν πρόκειται περὶ ἀνιδρύσεως φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, περὶ τῶν ζώων, ἀποστειρομένην ἐνὸς βρεφοκομείου εἰς ὁλόκληρον Ἐπαρχίαν, ἐνθα οὐδεὶς ἀσκητὴς ὑπάρχει. Τί γίνονται τόσα νόθα βρέφη; Δὲν εἶνε ἐγκλημα τόσα ὑπάρξεις καὶ μειδίαιματ' ἢ ἐκσπενδονίζονται ὡς οἱ φλοιοὶ τῶν κερύων εἰς τὰς θήκας τοῦ μαγειρείου; Ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ γῆ δὲν ὁμιλεῖ, ἀλλ' ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν κατοικεῖ ὁ ἅγιος Θεός, ὅστις ἀνυψοῖ τὰ δάκρυα τῶν, νόθων, τὴν ὑστάτην ἀναλαμβάνει τοῦ βλέμματός των καὶ χάριν αὐτῶν ὁ θεὸς γινώσκει ὅποια δεινὰ νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν περιούσιον τοῦτον λαόν, οὗ ἡ μέλονται γένεα οὐπα θὰ καταδεχθῇ νὰ χαιρετήσῃ τὴν πόσιν τῶν μνημείων ἑστῶσαν ταῦτα πομπῶδη καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Τὸ σήμερον κυπᾶ καθήμερinh ἡμέρα· τόσον τὸ καλλίτερον, διότι οἱ πρεσβυτέρους μένουσι μόνον ἐν τῇ Ναφ. Ἀνάπτουν μικρὸν κηρὸν καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης κινεῖν τὰ χεῖλη. Ἐξέρχονται γαλήνιοι καὶ βυδίζοντες πρὸς νέαν ἄγρην. Ἐν τούτοις εἰσὶν ἐνοχοὶ καὶ ἀλαχου ἡ θέσις των. Τὸ βρέφος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἡ θεία Νήτηρ ἐξεσπενδόνει ἐν γυνάσει τοῦ ἀνδρός εἰς τὴν συντέλειαν, δὲν εἶναι φέσμα, ἀλλὰ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός, ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' εἶνε νόθος καὶ ὁ ἄμωμος σιγᾶ, ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία καταλύει ἄλλους λαούς, ὁ δὲ ἡμέτερος γινώσκει ἕνα καὶ μόνον κανόνα, τὸν προβληματικὸν γάμον, δι' οὗ σφραγίζεται τὰς νευρικές συγκινήσεις, ὥς ἐπέβαλλεν ὁ εἰς τὴν ἄλλω. Ἰσχυρίζεται ὁ συριγμός τῆς ἀτραμμάξης ὅτι φέρει ὡς πρῶτους ἐπιβάτας τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἑλέου καὶ τὴν ἀνέγαρον τοῦ βρεφοκομείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ τύχῃσι περιθάλψεως ἀντὶ φρικώδους θανάτου, τόσα ἀτυχῆ πλάσματα καὶ ὧν ἡ δέσις θὰ προσθήσῃ νέον κρίνον τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης εἰς τὸ σωματεῖον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὰ ἐκθετὰ βρέφη. Ὑπάρχει παρὰ τοῖς χωρικοῖς, καὶ ἡν πιστεύεται ὅτι ὁσάκις ἐνοχλεῖται δυστύχημα εἰς τὸ χωρίον ἡ θύλλα, νόθον ἐτέχθη καὶ εἰς τὸ δάσος διεμελίσθη. Ἐξέρχονται πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ προβαίνουσιν δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐνεργείας καὶ ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐγκληματίσαντες τιμωροῦνται κατὰ τὸν ἀμερικανὸν νόμον, μετὰ τὴν διαφορὴν ὅτι ἐνταῦθα μετέρχονται τοὺς βαδισμούς· ὁ χωρικός ὅρξ τὴν στοργὴν τῶν ζώων καὶ τῶν πτηνῶν καὶ σθελερῶς ἀγκυκατεῖ καὶ ἀπορεῖ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐγκληματεῖ πρὸς νήπιον. Εἰπατε εἰς τοὺς χωρικούς χάριν ἀπαιτήσεως ὅτι εἰς τὸ χωρίον των ἀπολέσθη βρέφος καὶ ἀμέσως ἑντρομοὶ ἀνυψοῦνται εἰς τὸν Ἄρ-Θηκα τοῦ Νηοῦ καὶ συζητοῦν περὶ τῆς ἐξιλεώσεως. Καὶ ἰδοὺ, αὐτῇ οἱ ἀρχαῖοι τρέμουν ἀναπολοῦντες τὴν ἀκρότητά. Ὅταν καλλιεργηθῶσιν καὶ αἱ καρδίαι τῶν χωρικών, οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων θὰ βεβαιωθῶσιν ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ὁκλάζει ἀκαταέργαστος ἀδάμας. Πόσα νόθα βρέφη ὑποθετοῦσιν

οἱ κάτοικοι τῶν περὶ τῶν χωρίων τῆς Θεσσαλονίκης ἐκ τῶς ἐκείνων, ἀτινα τὸ βρεφοκομεῖον τῶν Δυτικῶν διασώζει ἐκ τοῦ αἰκτοῦ θανάτου.

Τέλη Δεκεμβρίου 1880 μετέβαινον ἐξ Οὐγγαρίας εἰς Τεργέστην. Ἡ ἐταιρία τοῦ σιδηροδρόμου αὐτῆς τῆς γραμμῆς εἶχε πτωχεύσει καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐστὶ βαλε τοὺς ἐπιβάτας εἰς θερμὰ βαρόνια. Νῦν τῶν βορείων κλιματῶν, ἡτις ἤθελε κλονίσει καὶ τὸν ἡρχικὴν ἡμῶν μόνος εἰς ὁλόκληρον βαγόνιον. Ἀγρία ἡ νύξ τῶν ἀπερχόντων πεδιόδων—Pousi—τῆς Οὐγγαρίας. Οἱ δὲ σταθμοὶ εἶχον τὴν ὕψιν τῶν ἐρημωθέντων κοιμητηρίων. Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐξέφρασα τοῖς γογγυσμοῦ μου πρὸς γέροντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον τοῦ σταθμοῦ, ὅστις ἤρκεσθαι ἀπλῶς νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν τὸ ὄνομα μου καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ βαγόνιου. Καὶ ὅσον ὠμίλουν, αὐτὸς ἐσιώπα· ἐνδομῆσα δὲ ὅτι κατὰ δίκονα μὲ οἰκτεῖται· τόση ἀγαθότης καὶ ὑπομονὴ ἐκ μέρους ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου! Πρὶν προσεγγίσωμεν εἰς τὸν ἄλλον σταθμὸν, παρατήρησθε ὅτι ἡ ἀτραμμάξια βυδίζει βραδέως καὶ ἐκ τινος σταθμοῦ τῶν ἐργατῶν παραλαμβάνει πελώριον ἄνδρα, ὅστις κατ' εὐθείαν γραμμὴν διευθύνεται πρὸς τὸ βαγόνιον μου. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἀρρενοπὴ φυσιογνωμίας του, ὁ στρατιωτικὸς μανδύας μὲ τὰ ἀφθονα σήματα τῶν προκλήσεων, ἐνέφαιναν ὅτι ἦτο ὁ ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος· πρὶν ἐκπνεύσῃ ὁ χαιρετισμός του, συνιστάται ὡς ἱατρός τῆς γραμμῆς καὶ σπεύδει μετὰ προσοχῆς καὶ στοργῆς εἰς τὰς παρατηρήσεις του· ὁ μικρὸς του σάκκος ἐμπεριείχε τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα καὶ διὰ τοῦ βλέμματός του ἐνεφύοντο ἡρωϊκὴν δύναμιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πάσχοντος. «Σεῖς οἱ μεσημερινοὶ λαοὶ εἰσθε ὅλο νεῦρα καὶ καταβάλλεσθε ἀμέσως· ἡ ἀνταλκὴ δέσται εἰς τὰ μέρη μας δὲν περνᾷ· ὁ Δευκαλίων εἰς τὰς πεδιόδας τῆς Οὐγγαρίας θὰ διασκόρπισε τιμὰς καὶ Σοφίας (χοίρου) ἀντὶ λίθων καὶ θαυμάτων με μὲ ἐπότης τὸ μικρότερον φάρμακον. Καὶ ἐνὶ ἐνόμῳ ὅτι θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ, με τοποθετεῖ εἰς τὸν προκείμενον σταθμὸν, ἐνθα σφαιρῶσα γυνὴ μετέδιδε τὰ τηλεγραφήματα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ὁλόνον περαιντέρω δωδεκαετὴς γυνὴ κατέγραφεν εἰς τὸ μητρώον τὰς σιτοπομπείας καὶ τὰ δέματα τῆς κασιμου ξυλικῆς ὕλης· ὁ δὲ εὐτράπελος σταθμάρχης μελῶπων διέσχίζε τὴν χιόνα πανταχοῦ παρών. Ἐκτὸς τῶν περιποιήσεων ἔσχον καὶ ἐμπιστευτικὰ τεκμήρια τῆς φιλίας παρὰ τοῦ ἱατροῦ, παρ' ὃν ἐμαχθον ὅτι εἶνε νόθος. Ἀποχαιρετῶν με, «γίνωσκε, με εἶπε, ὅτι δὲν ἀνέχω εἰς οἰκογένειαν. Εἶμαι νόθος καὶ ἰδοὺ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος τῆς Βιέννης· ἡδυνάμην νὰ ἀνεύρω τοὺς δημιουργοὺς τῆς ὑπέρβας μου, ἀλλὰ τοὺς περιφρονῶ. Τὸ φιλανθρ. κατὰστημα ἐμπνέει ἀκούσαν ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν πᾶσσαν ἀνθρωπότητα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν λήθην τῆς βαθυτάτης ὁδόνος, ἣν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται, ὅσκις ἀναπολεῖ ὅτι μητρικὸν φέσμα δὲν ἐτέθη εἰς τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Οἱ Νόθοι δὲν ἰσχυροῦν τὸ στίγμα. Τὸ μέλλον ἀνέκει

στοῖς, οἵτινες ἐξ ἀπαντος καὶ ὑπὸ ἄλλους ὅρους ἐν κερῇ τῇ δέοντι θὰ ἀνασχέψουν τοὺς νόμους τοῦ Ἀρχκόντος».

Ὁ «Νέος Ἐλευθερ. Τύπος» τῆς Βιέννης ἀρχαί-νου τοῦ 1891 ἐδήμοσιον τὴν λαμπροτέραν ἐπιφυλλίδα περὶ τῆς ἐν Οὐγγαρίας οἰκτρῆς καταστάσεως τῶν κτηνῶν. Ἀλλ' ἐκτοτε ἡ κτηνοτροφία τῆς Οὐγγαρίας ἀνυψώθη εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον καὶ ὁ χωρικός ἤδη σκιρτᾷ καὶ μετακινεῖ ἀκαταπαύστως ἀντὶ ἄδρων χρημάτων τὰς ἀγέλας τῶν ἱππῶν καὶ τῶν βοῶν εἰς τὰ γειτονικά κράτη. Καὶ ἡ Μακεδονία κέκτηται μαγευτικὰς κοιλιάδας πρὸς γονιμοποίησιν τῶν ζώων καὶ αὐξήσιν τῶν ποιμνίων ὑπὸ τὰ φυλάγματα τῶν δασῶν, ἐνθα κατὰ τὸ θέρος σιγῇ θανάτου ἐπικρατεῖ. Ἐάν οἱ γαιωνκῆμονες ἐγίνωσκον τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, θὰ εἶχον ἤδη προσεγγίσει καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀγῶνα τῶν κτηνοτρόφων (τῆς Εὐρώπης). Τὸ κέρδος τῆς τοκογλυφίας δὲν εἶνε μόνιμον· κληροδοτεῖ λυπηροτάτας ἀναμνήσεις, ἐξετελλίζει καὶ ὠθεῖ πρὸς τὴν κατάραν τὸν ἄνθρωπον· ἡ κτηνοτροφία θὰ ἀναζωογονήσῃ καὶ τὴν γεωργίαν καὶ οὕτω θὰ διαχυθῇ ἡ φαιδρότης καὶ ἡ ἀφθονία τοῦ ἀρ-του εἰς ὅλας τὰς τάξεις.

Πᾶσα ἐπαρχία οφείλει νὰ ἔχῃ πολιτικὸν κτηνία-τρον ὡς ἡ Σμύρνη καὶ οὐχὶ νὰ συμβουλευθῶνται οἱ χω-ρικοὶ τοὺς πεταλωτάς (Ναλπάνιδες). Ἐσχάτως ἡ κομμόπολις Μ. ἐν διαστήματι 10 ἡμερῶν ἀπώλεσε 15 ἀγελάδας, ἑντρομοὶ δὲ οἱ κάτοικοι ἐσπευσαν εἰς τὸν ἀγίασμόν. Εὐτυχῶς ἀποσοσθῆναι ἡ ἐξέπλωση. Ἐν τούτοις εἰς τὰ μεμαρτυρούμενα χωρία πολλὰκις δεκα-τίζονται τὰ ζῶα καὶ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν καὶ ὁ βουλό-μενος νὰ μάθῃ αὐτὸς δύναται νὰ πλησιάζῃ τοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν χωρικούς, οἵτινες μελαγχολικῶς θεῶνται τὴν συναλλαγὴν τῶν κτηνῶν. Ἐάν πᾶς ὅστις τρέφει ζῶον ὑποχρεωτοῦ νὰ δηλώσῃ τὸν θάνατον τοῦ ζώου πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ προστίμου, ἡ στατιστικὴ στήλη τῶν ζώων θὰ ἔχεν ἀνηρητημένην τὴν πένθιμον σελίδα καὶ τοὺς λόγους, δι' ὧν ἐλαττοῦνται καὶ τὰ κτήνη. Ἀπαιτεῖται ἐξ ἀπαντος νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐστηρότατα ὁ νόμος κατ' ἐκείνων, οἵτινες φορτώνουν βαρέως τὰ ὑποζύγια των συγχρόνως καὶ τὰ κυτῶσιν ἀνελείως. Διὰ τὰς αἰτίας καὶ τὰς ζῶα καὶ ἀπόδειξις ἡ νοσηρότης καὶ ἡ στοργή, ἣν αἰσθάνονται πρὸς τοὺς κυρίους των καὶ ἡτις κινεῖ τὸν θαυμασμόν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου οἰνόφυλ' χωρικός ἔκειτο ὡς πτώμα ὀλίγον μακρὸν τοῦ μεγάλου δρόμου· ὁ ἵππος ἔστατο πλησίον αὐτοῦ ὡς φύλαξ χωρὶς νὰ θίγῃ τὴν πέριξ χλόην. Ἐκ περιεργείας οἱ διαβάται τὸν ἐπλησίασαν, ἀλλ' ὁ ἵππος στρέφεται κυκλοειδῶς καὶ χρεματίζει μὴ τυχόν πᾶθ' ἀκκὸν τι ὁ κύριός του. Χάριν τῆς νοσηρότητος τοῦ ἵππου οἱ θεαταὶ ἔλθον πρόνοϊαν περὶ τοῦ οἰνόφυλ' χωρικοῦ βυδίζοντες αὐτὸν εἰς τὸν πο-ταμὸν, ἐξ οὗ πᾶσαντα συνήλθεν.

Ἄλλο περιεργότερον. Εἰς τὴν κομμόπολιν Μ. ἡ ἀγέλας τῆς οἰκογενείας Τ. Α. συγκινεῖ εἰσέτι ὁλόκληρον τὴν συνοικίαν. Ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ παρέλευσιν

τεσσαρῶν ἡμερῶν χάριν τοῦ γάλακτος ἐθυσίασε τὸν μύσχον. Βραδύνει ἡ λήθη τῆς μητρὸς καὶ τὸ τραῦμα τῆς στοργῆς οφίσταται. Ἀνωφελὲς ἡ μεταμέλεια τοῦ οἰκοδεσπότη. Τὸ ζῶον ἀπέλασε τὸ γάλα. Κατ' ἀρχὰς οὕτως ἐξηγήθη τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ πρῶταν τινὰ ἡ οἰκοδεσποῖνα παρατηρεῖ ὅτι ὁ κύων θηλάζει τὴν ἀγελάδα. Ἐγνώσθη τότε ὅτι ὁ κύων μετέδιδε τὰς θωπείας αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῶον καὶ ὡς ἀντάλλαγμα ἐρρόφα τὸ γάλα τῆς. Διὰ τὸν κύνα οὐδὲν ἀπεσκευαίον συνέβη, ἐκτὸς τοῦ καγχασμοῦ τῶν πέριξ. Ὁ Ἰούλιος Βέρν διηγείται ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ ἄγρια ποιμνία προκκολοῦνται ὑπὸ τῶν κυνῶν ὡς φυλάκων καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ θηλάζωσι.

Γεωργὸς τις ἐκ τοῦ χωρίου Α. διῆτι ὁ κύων αὐτοῦ ἐπετίθετο ἀνευ ὀφθαλμῶν ὑποὺλως καὶ ἤκουε διὰ τοῦτο παράπον, ἀνῆρτησεν ἐπὶ τοῦ λαίμου αὐτοῦ μικρὸν κώδωνα, δι' ὃν οἱ διαβάται συνέχαιρον αὐτῷ διὰ τῶν ῥοπέλων· ὁ κύων ἐσωφρονίσθη. Τίς οἶδε ἡμέραν τινα ἐάν τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ περι-λαίμου τοῦ συκοφάντου. Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι τοὺς συκοφάντας ἐθεώρουν ὡς ὀλοτήρας τῆς κοινωνίας καὶ σφῶς ἐπράττον ἀπαγχονίζοντες αὐτούς.

Ἐν Μοναστηρίῳ.

(Ἀκολουθεῖ)

A. TSIMIS.

## ΦΑΣΜΑΤΟΣ ΑΡΑ.

Ἦν Ἀπριλίου νύξ ἐαρινή, γλυκεῖα, ἀστερεῖσσα· ἡ ζεφυρίτις ἔπνεε πως ψυχρὰ· ἐμαρμαίρειν ὁ γαλαξίας ἐπὶ τοῦ εὐρίου στερεώματος, ὅπερ τὸν ὀρίζοντα περιέβαλλεν ὡς χλαίνα μέλαινα χρυσόστικτος. Ἦ φοίβη ἦν που κεκοιμημένη, οὐδὲν τὴν ὥραν αὐτῆς μορφὴν ἐδιδέε τις ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὡς ἄλλοτε.

Ἦ δὲ ἦτο ἡδὴ μεσονύκτιος, καιρὸς, καὶ ὅνπερ οἱ νεκροὶ εἶντες τὸ νεότερον αὐτῶν κατοικητήριον ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν τάφων καὶ περιπλανῶνται ὡς σκιαὶ ἀνὰ τὰς πεδιόδας ταχύτερον ἐλάφων ἄχρως ἀλεκτροφωνίας.

Τὸ κοιμητήριον τοῦ χωρίου ἦν πανέρημον καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἀνέδιδε φωσφορισμούς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὅτι μὲν ζωρότερον, ὅτι δὲ ἀβλήχρστερον πως λαμπυρίζοντας. Ἦσαν οὗτοι ἰσως τῶν σκιῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν τῇ σκότεινι σκαρδαμύσσοντες, τὰ δ' αἰετῶδη αὐτῶν σώματα ἀφανῆ ἦσαν ὅλως.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τινων ἡμερῶν φήμη διεδίδετο ἀνὰ τὸ χωρίον, ὅτι ὤρθη παρθένος λευκαίμων ὕψηλὴ γοργὴ τῷ βήματι περὶ τὸ κοιμητήριον πολλὰκις περιτρέχουσα καὶ στεναγμούς ἀφίεσα βυδίζεις. Πολλοὶ τῶν χωρικῶν διισχυρίζοντο ὅτι ἰδίους ὄμμασιν εἶδον τὸ φᾶσμα τὸ πλανώμενον. Ἦν δὲ αὐτό, ὡς ἔλεγον, τῆς πρὸ τινος αὐτόχειρος θανάτου κήρης χωρικής,

ήτι, ἐτάφη μὴ κτερισθεῖσα, ἀκλαυστος, ἀφίλος, ἀνευλόγητος.

Ἰπάρχουσι φαντάσματα; — ὅτε ἤμην νήπιον ἐπίστευον αὐτοῖς, ὅτε ἐγενόμην μισρὰ ἐδιδάχθην ὑπὸ τῶν διδασκάλων μου ὅτι ταῦτά εἰσι προλήψεις ἀποκρήματα καὶ διὰ διαφορῶν παραδειγμάτων — εἰς διδασκάλους καὶ εἰς διδασκαλικά βιβλία ἀρμολύοντων — ἀπεταχθῆναι τῇ πίστει, χάρις ἐκείνοις οἷς ὀφείλω τὸ εὖ ζῆν (!) Ἥδη δὲ νεανίας ὢν καὶ ἐλευθέρως νὰ σκεφθῶ δυνάμενος ἔταμον ἐμαυτῷ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου μέσην τινὰ ὁδὸν πίστεως. Καὶ εἰ μὴ ὑπάρχουσι φαντάσματα, ὡς ἡ μέμνη μου μὲ ἐδίδαξε ταῦτα, αἱ περὶ τούτων φήμαι δὲν εἶνε ὅπως ἀνυπόστατοι, ὡς οἱ διδασκαλοὶ μου ἰσχυρίζοντο. Ἰπάρχουσιν ἐν τῇ φύσει, ἐν τῷ κόσμῳ ἐν γένει, μυστήρια τινὰ, μυστηριώδη τινὰ συμβαίνοντα, ἀπερ' ἡ ἐπιστήμη ἀπολύτως ἀδυνατεῖ νὰ λύσῃ διὰ μόνου τοῦ ὀρθολογισμοῦ. διὸ μὴ δυνάμενη νὰ περιλάβῃ αὐτὰ εἰς τὴν κύκλον τῆς ἀρεῖας ἀπολύτως τὴν ὑπερβῇ αὐτῶν. — Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Πρὸ δέκα ἀκριβῶς ἐτῶν οἱ τοῦ αὐτοῦ χωρίου κατόικοι ἐτέλουν πανήγυριν ἐν τινὶ ὠραίᾳ ἐξοχῇ· ἐν τῇ κοινῇ ἐκείνῃ εὐωχίᾳ καὶ πολλοὶ παῖδες μετὰ κορασίδων ἀναμίζετο ἀνὰ τὸ χλοερὸν πεδῖον, ὑπερ' εὐβαθὲς ποτάμιον διέσχιζεν. Ἐν ᾧ λοιπὸν παρὰ τὸν ρόακα τὰ ἀφελῆ παιδία ἔτρεχον, ὠλισθήσαντος ἐννεατοῦς κορασίου καὶ πεσόντος ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ ρεύματος, τὰ λοιπὰ παιδία φοβηθέντα ἐμακρύνθησαν.

Ἄλλὰ μικρὸς τις ἦρως, ὁ δωδεκάετης Ἀνδρέας σπεύδει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐν ἀκαρεῖ τὸν ἐπενδύτην ἐκβαλὼν ἀστραπηδὸν βαθίζει ἐν τῷ ρεύματι. μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ ἀνέρχεται κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τῆν Εὐτυχίαν (οὕτως ὀνομάζετο ἡ κορασὶς).

Ἐν τῷ μεταξὺ πολλοὶ τῶν εὐθυμούντων εἰδοποιήθιντες ὑπὸ τῶν λοιπῶν παιδιῶν ἔσπευσαν ἐκεῖ καὶ εἶδον τὸ θελξίθυμον καὶ συγκινητικὸν ἐκεῖνο σὺμπλεγμα, εἶδον τὸν Ἀνδρέαν ἐξερχόμενον ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ὡς ἐν ἄλγιον θεὸν καὶ τὴν ὠραίαν κορασίδα φέροντα εἰς τὰς ἀγκάλας, συνελθούσαν ἤδη. Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη βραχείσα ἐν τῷ ὕδατι αὐτομάτως ἐκτενίσθη πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἡ δὲ ἀνάκλασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπ' αὐτῆς ἐκόσμει τὴν στρογγύλην κεφαλὴν τῆς Εὐτυχίας διὰ φωτεινοῦ στεφάνου ἐπίσης δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βεθρεγμένου Ἀνδρέου ἀντανεκλῶντο αἱ ἀκτίνες, περιβάλλουσαι οὕτω αὐτὸν δι' ἀγλῆς λαμπρᾶς ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ἰδὼλες τὸν Ἀρχάγγελον ἀγκυλιζόμενον φυγὴν ἀθόρῳ, καὶ ἄγοντα αὐτὴν εἰς τὸν παρὰ δέξιν. Καὶ μὴ οὐκ ἦν ὁ μικρὸς ἦρως σωτὴρ ἀγγελοῦ διὰ τὴν κορασίδα! καὶ μὴ οὐκ ἦν αὐτῇ ψυχῇ ἄλῳα εἰς τὴν ζωὴν ἱκανοφερμένη δι' ἐκείνου! Μόλις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ σωθεῖσα καὶ εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ σωτῆρος αὐτῆς λαμπρὸν καὶ ὠραῖον ὑπὲρ ποτε· ὁ δὲ κύψας κατεφίλησεν αὐτὴν καὶ εἶτα τὴν ἀφῆκεν, ἐν ᾧ οἱ πάντες ἐπεφύμουν, ὑπὸ τῇ φαντασίᾳ τῶν χει-

λέων τοῦ Ἀνδρέου ἐρρίγησαν ἡ μικρὰ κόρη, ἡσθάνθητι μυστηριώδες, ὑπερφυσικὸν ἐν αὐτῇ συμβαίνον, καὶ ὅπως μόλις ἦ ἐννεαετής. Ἰσως ἦν φυσιολογικὴ ἀντίδρασις τῶν θερμῶν χειλέων ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς παρτάς, ἰσως ἦν συναίσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σωτῆρα, ἰσως ἦν ἔρωτος ἀγνοῦ ἐπίδρασις ἐπὶ παρθενικῆς καρδίας, καὶ ὅπως μόλις ἦν ἐννεαετής. Ὅπως ποτ' ἂν ἡ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὰ παιδία ἀλλήλα ἡγάπησαν· ἠρέσκοντο ἵνα ἐπὶ ὥρας ὅλας συμβῶσιν ἀπολαύοντα τῆς θάλας ἀλλήλων. Ἡ εὐτυχία εὕρισκεν αὐτὴν ἐν πλάτῃ εὐτυχίᾳ, ὅποτε τῷ Ἀνδρέᾳ ἀνεστρέφετο καὶ ὅπως μόλις ἦν ἐννεαετής.

Τετραετία ὅλη ἔκτοτε διέτρευσεν, οἱ παῖδες πρόσθεοι ἐγίνοντο καὶ ὁ ἔρως τῶν ἀνδρῶν, ἡδὴ ἀμφοτέρω ἐγίνωσκον πῶς ἡγαπῶντο, ἀλλ' ὅμως οὐδέτερος ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τοῦτο τῷ ἑτέρῳ· ὠμίλου διὰ τῶν βλεμμάτων μυστικῶς· ἦτο περιττὸν νὰ ἐκφράζωνται διὰ τῶν χειλέων ἐναργῶς, πολλάκις ἐν λόγοις δαπανωμένη διακινεῖ καὶ ἐκασθενεῖ ἡ φλόξ τοῦ πῆθους.

Τετραετία παρήλθε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπεδῆμαι ὅπως σπουδάζῃ, ὅπως ἀποκαταστάθῃ, ὅπως εὖρῃ τέλος τῆς ἡλικίας κατὰ τὸ λεγόμενον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχώριζοντο, ἡ Εὐτυχία ἔθικεν εἰς χεῖρας τοῦ νεανίου μικρὸν συνεπτυγμένον χάρτιν· περιείχετο οὗτος ἔρωτος κομμάτιον, ὁρῶν ἡδίστων ἐνθύμιον, χρυσᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ξένῃ διαμονὴν αὐτοῦ ὁ νεανίας ἐπαδεύθη πολλὰ, ἀνέγνω πολλὰ, εἶδε πλείονα, ἔμαθε πλείονα, ἀπέμαθε λοιπὸν τὰς τοῦ χωρίου ἐξῆς ἐγγενετο ὕλιστικώτερος, πρακτικώτερος, πυρρῶνιστής, ἐγώστης, τὸ συνειδὸς αὐτοῦ ὑπέστη τὰς ἐπιδράσεις, ὡς περ προξενεῖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν νέων ἡ παιδεία τοῦ αἰῶνος ἡμῶν.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐσπινείας αὐτοῦ μόνον ἀντικείμενον τῶν ὁνειρῶν τοῦ ἦν ἡ γλυκεῖα Εὐτυχία, ἡ παιδικὴ φίλη· αἱ τρίχες ἐκείναι ἦσαν δι' αὐτὸν λατρείας ἀγαθὰ.

Πλὴν ἄλλ' ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ κατ' ὀλίγον ἐξῆλθε ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ ὁ ἔρως καὶ ἀπὸ τῆς διανοίας τοῦ ἡ προσηλῆς ἀνέμνησις ἐξέλιπε. Μειρακιῶδους φαντασίας φροῦδα ὕμνους ἐκλέετο τὰ παρελθόντα καὶ τινὰ ἡμέραν τέλος ἔρριψεν εἰς τὴν ὁδὸν τὸ πρῶτον προσφιλὲς κείμενόν ἐκεῖνο, ὅπερ πρὸ τινων ἐτῶν προείχε δι' αὐτὸν δὲν ἦτο δι' αὐτὸν πολυτίμητον πλεόν, ὡς μὴ συμφωνοῦν ταῖς περὶ πολυτίμου ἰδέαις αὐτοῦ, τοσοῦτον ἡλλαξέ! τοσοῦτον εἶχε μεταβάλῃ αὐτὸν ἡ παιδεία!

Τέλος οὖρον ἰσχύτως πολυφρονον ἐν τῇ πύλει κόρην ἐμνηστεύσατο αὐτῇ· εἶτα ἦλθεν εἰς τὸ χωρίον τοῦ μετὰ ἐξαετίας βλην, ἵνα ἴδῃ τοὺς οἰκείους.

Ἡ Εὐτυχία ἡ ὠραία καὶ μικρὰ ἀπαχωρισθεῖσα τοῦ φιλάτου ἔχουσε πολλὰ δάκρυα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνου, ὡ! πόσον σκληρὸς ἐφαίνετο αὐτῷ ὁ χωρισμός! πῶς ἀνεπόλει τὰς ἡδέας ὥρας, καθ' ὅς μετὰ τοῦ Ἀνδρέου συνέπιπτε!

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, οἱ μῆνες διεδέχοντο ἀλλήλους, τὰ ἔτη συνεπληροῦντο καὶ ἡ Εὐτυχία ἤδη ἔβλεπεν αὐτὴν νεανίδα τελείαν, ὑπερέχουσαν κατὰ τὴν καλλονὴν τῶν ὀμηλικῶν καὶ προσεδόκα, προσεδόκα, προσεδόκα ἐκείνον, ἵνα ἐπιδείξῃ τὴν νεότητά, τὴν τυρρεσότητα, τὰ κάλλη τῆς ἵνα μαγεύσῃ, ἵνα σαγηνεύσῃ, ἵνα ἐλκύσῃ τὸν σωτῆρα καὶ ἀγαπητὸν Ἀνδρέαν. Ἦγνόνει ἡ ταλαίπωρος ὅτι ὁ μικρὸς ἦρως, ὁ μαγέθυμος Ἀνδρέας ἀναπτύχθει, παιδευθεῖς, ἀνδρωθεῖς εἰς σοφιστὴν ψυχρὸν ἐν πᾶσι μετεβλήθη. Ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκεῖνος ἡ οἰκτρὰ πραγματικότης ἐν ὅλῃ τῇ εἰδεχθεί αὐτῆς μορφῇ ἀπεκαλύφθη πρὸ τῆς κόρης. Ἡ ἀγγελία τῆς μνηστείας τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου πρὸς αὐτὴν γενομένη καίριως ἐπληξέ τὴν ἀγαπώσαν κόρην. Τί εἶπεν νὰ εἴπῃ ἡδὴ; τίνα νὰ καταρασθῇ;

Ὅτε συνῆλθεν ἀπὸ τῆς πρώτης συγκινήσεως ἀπεμονώθη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς καὶ ἐσκέφθη, ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη ἀπεφάσισεν· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμψαν ἀγρίως καὶ τρομαδῶς τὰ χεῖλη συνεσπλάσθησαν· συνέσφιγγε τὰς χεῖρας, ἐρρίγησεν. Ἠγέρθη πλήρης ἀποφάσεως, δεινῆς, ὡς τις ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔβλεπεν αὐτὴν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ δυστυχὴς Εὐτυχία δὲν ἦτο πλέον εἰ μὴ πτώμα ἀνίσθητον, εἶχεν αὐτοκτονήσῃ. Ἐσκέψατο ὅτι ὁ περικτενὴς βίος ἦτο πλέον εἰς αὐτὴν ἀδύνατος καὶ προέβλετο ἡρωικῶς τὸν θάνατον. Προέκλειτο αὐτῇ δύο δεινὰ, προετίμησε τὸ ἥσσαν δεινὸν ἐν τῷ ἀπελπισμῷ αὐτῆς τὸ μόνον καταφύγιον ἐμείνεν αὐτῇ ἡ αὐτοχειρία. Ἡ αὐτοχειρία, οἷον φοβερόν μυστήριον! Ἡ ψυχὴ βλέπουσα τὴν ἐν τῷ κόσμῳ πορείαν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς βίου κωλυομένην νὰ βαδίσῃ σεμφώνως πρὸς τὰς περὶ καλοῦ αὐτῆς ιδέας ὑπὸ αἰτίων, ὅπερ ἀπολύτως ἀδυνατεῖ νὰ ἀρῇ, τίθησι τέρμα εἰς αὐτὴν βιαίως, ὅπως ἀποφύγῃ μέλλοντα ἐξευτελισμὸν. Καὶ λοιπὸν ὁ φιλόζυφος θνητὸς πρὸς στιγμὴν ἐμπορεῖται ὑπὸ ἡρωϊσμοῦ ὕψιστου, περιφρονεῖ συναίσθημα πανίσχυρον, καταπατεῖ προλήψεις ἐρριζωμένας βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνοίγει τὴν πύλην τοῦ θανάτου καὶ ρίπτει ἐκὼν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀβεβαιότητος ἐπ' ἐλπίδι μέλλοντος κρείσσονός πως, ἐπ' ἐλπίδι ἀπαλλαγῆς βασάνων, ἐπ' ἐλπίδι ἐπιτυχίας αἰωνιότητος. Εἰπέτε μοι δὲν εἶνε θαυμασμὸς ἄξιος λοιπὸν ὁ τοιοῦτος θνητός! εἰπέτε μοι, ἐστὶν ἔργον τοῦ τυχόντος ἡ αὐτοκτονία! καὶ ὅμως ἡ ἐπιπόλαιος ἀνθρωπότης περιφρονεῖ ὡς ἐναγὴ τὸν ἥρωα. Ὅσον διὰ τὴν θρησκείαν αὐτὴν ὡς συντηρητικὴ νομοθεσία πράτ-

τει τὸ καθήκον τῆς, οὐδόλως δι' αὐτὴν λέγω ταῦτα.

Ὅποτε ὁ Ἀνδρέας εἶδε τὸ τέλος τῆς ἀλλοτῆς ἀγαπητῆς οὕτως οἰκτρὸν καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ αἰτίος τῆς καταστροφῆς ἐκείνης, ἤρξατο βαρέως νὰ αἰσθάνηται τὸ σφάλμα τοῦ, μετῴμελος κατέλαβον αὐτὸν καὶ τύψεις συνειδήτος, σύμπασις ὁ παιδικὸς αὐτοῦ καὶ νεανικὸς κατόπι, βίος πρὸ τῆς φαντασίας τοῦ παπαρήλασε καὶ ἐκλάυσε πικρῶς μετανοῶν, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον.

Αἱ περὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ λευκοῦ φάσματος φήμαι τῶν χωρικῶν ἐτάρασσαν αὐτόν. Ἄν δὲ καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ διδῇ πίστιν εἰς αὐτῆς, αὐτὸς ἀπέστειλεν εἰς κόρακας τὴν ἐπιστήμην καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἀνδρεῖον νεανίαν χωρικὸν κατὰ τὴν ἀτέλητον ἐκείνην νότα, ἦν ἐν ἀρχῇ περιεγρᾶφμεν, ἐξῆλθεν ὅπως συναντήσῃ τοῦ φάσματος καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ συγγνώμην· τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῦ ἐβάρυνεν ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ ὥρα ἦτο ἡδὴ μεσοκύκτιος, ὡς ἐφθίμεν εἰπόντες, ὅτε ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ ἐβᾶδιζον ἐν τόλμῃ πρὸς τὸ κοιμητήριον ἥρμα προχωροῦντες ἐν σιγῇ, σκυθρωποὶ, κἄτω νενευκότες, μὴ τολμῶντες τὴν ἱερὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἡρεμίαν τῆς νυκτὸς διὰ λόγων νὰ ταρᾶσιν. Βεβυθισμένην εἰς ῥέμβην ἔχων τὴν δάνοιν αὐτοῦ ὁ δυστυχὴς Ἀνδρέας παρηκολούθει τοῖς ἐκ τοῦ βήματος ἀσυναίσθητως. Ὁ δ' ἀκόλουθος αὐτοῦ ἐπέβατο τὴν θέσιν ταύτην τοῦ Ἀνδρέου καὶ οὐδὲν ἔλεγεν.

Αἰφνης κλυθμυρισμὸς διάτορος ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς καὶ ἐν τῷ σκότειν ὤφθη τις σιὰ λευχείμων, προχωροῦσα πρὸς αὐτούς.

— «Τὸ φᾶσμα, τὸ φᾶσμα!» ἐξέφυγε τοῦ ἔρκους τῶν ὁδόντων ἀμφοτέρων καὶ τρώμος κατέλαβον αὐτούς· τὸ τὸλμημα ἦν ἐπικίνδυνον ἀρκοῦντως. — «Ἦσπερ ἐνταῦθα οὐκ εἶπεν ὁ Ἀνδρέας πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ καὶ ἔσπευσαν ἀπονειομένης ἵνα συναντήσῃ τῇ σκιᾷ. Ὁ χωρικός δὲν ἐτόλμησεν νὰ ἀκαλουθῇ, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ ἐνεὸς καὶ εἶδε καὶ ἤκουσε φοικτὰ, ἀπίστευτα, μυστηριώδη.

Ὅτε τὸ φᾶσμα μετὰ τοῦ Ἀνδρέου συνηγάθη, ἔστη ἀγέρως, ὤψωσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ πρόσωπον ἐξέφραξε δεινὴν ὁδὸν ἀπερίγραπτον· πράγματι ἦν τὸ φᾶσμα τῆς δυστυχούς Εὐτυχίας. Δὲν ἦτο ὅμως πλέον τοῦτο ἡ δειλὴ μὴν καὶ σεμνὴ ἐκείνη κόρη, ἦτο ὑπερῆφανον ἀγέρωχον συναισθανόμενον τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, ὡς πνεύματος, ἀπέναντι τοῦ γαιήρου ἀνθρώπου. Ἦγειρε τὴν χεῖρα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῶς ὡς περ ἡ Νέμεσις καὶ οὕτω πρὸς τὸν τρέμοντα νεανίαν ὠμίλησεν.

— «Ἀνδρέα! μὲ γνωρίζεις; Ναι, μὲ γνωρίζεις, διότι μικρὰ ὅτε ἤμην εἰσέτι καὶ ἀκακὸς κόρη με ἔσωσες ἐκ τοῦ θανάτου! ναι με γνωρίζεις, διότι συνεισδύμεν ὁμοῦ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη κατόπι· ναι με γνωρίζεις, ὡς τᾶλα, διότι αἰσχροῦς καὶ ἀνάνδρως μ' ἠρνή-

της και ἐμνηστεύσω ἑτέραν ἀσυνειδήτως, κακοῦργε, ἀγγέλιον, θηρίον κ! Ἀγρίαν φλόγα ἐξετόξευον τὰ ὄμματα τοῦ φάσματος, τὸς λέξεις ταύτας ἐξερρυγμένον. Ὁ χωρικός ὁρῶν καὶ ἀκούων τὰ πάντα ἔτρεμε σύσσωμος καὶ οἱ ὀδόντες του βιάζως συνεκρούοντο, ταῦτά δ' ἔπασχε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐν μείζονι λόγῳ.

— « Συγγνώμην, συγγνώμην, σικὴ ἱερὰ »! κατάρθωσεν νὰ ψελλίσῃ.

— « Ὁχι! ὄχι συγγνώμην! ἀργά μοι προφέρεις τὴν λέξιν! ἦτο καιρὸς νὰ τὴν εἴπῃς, πλὴν φεῖ ἀντὶ ταύτης ψυχρότητα ἐδείξας πρὸς με τὴν μὲν σου φίλην, προσδοκᾷ ἀντίσθητε, οὐχὶ συγγνώμην, κατάρην!... κατάρην!... κατάρην!... Κατάρημένη ἡ ὥρα, καθ' ἣν με ἔσωσας ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ σώματος ἵνα με ρίψῃς εἰς κόλασιν μέλαιναν, βορῶν δαιμόνων! ὦ! ἂν ἐγὼ νώσκας οἷας βασάνους φοικτὰς νῦν ὑφίσταμαι! οἶμοι! διότι αὐτόχειρ ἀπέθανον ἐνεκὰ σου γὰρ ἀνοήτιστα τέρας, ἔνευ ψαλμῶν καὶ ἀράσεως τῆς ἐκκλησίας.

Κατάρημένη ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν σε ἠγάπησα πρῶτον! Βλέπεις ἐκεῖ; μετ' ὀλίγον αὐγὴ εἰς τὴν γῆν ὑποφύσκει καὶ ὁ ἀλέκτωρ, ἡ σάλπιγξ τοῦ μέλανος δαίμονος, αὐθις ἠχησε. Τότε ἐγὼ... ὦ! φοικτὴ, θυμοβότειρα ὥρα βασάνων! τότε ἐγὼ εἰς μελάντατον σκότος ἔρχομαι τοῦ Σατανᾶ ὑποδός μετὰ ἄλλων δυστήνων πλασματῶν, καί μοι δὲ ἀενάως ἐν μέσῳ πυρὸς αἰθόμενον, ὅπερ αἰώνιον ἀσέβηστον εἶναι! γελᾷ δ' ὁ Σατὰν σεσηρῶς, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἀναρριπίζων τὸ πῦρ δι' ἐνὸς πνεύματος! καὶ ὀλακτοῦσιν οἱ δαίμονες πνεύματα ἀκάρητα, λύκοι, λυσσώδεις δυσώδεις, πυρίπνοοι, ψυχῶν σφαλλομένων δεινοὶ τιμωροὶ! Ναί, εἰς τοιοῦτόν με ἔρριψας τέταρτον, ἔχιδνα, ὦφι! διότι με ὤθησας ν' αὐτοκτονήσω. Ἦδὴ κατάρη εἰς σέ! κατάρη φοικτὴ κεκολασμένης ψυχῆς ἐπὶ τῆς μικρᾶς κεφαλῆς σου. Ὡς περ ὁ Κλῆν νὰ ζῆς ἐπὶ γῆς! στεναγμοὶ οἱ πνυγῆ σου, δάκρυα δὲ ἡ τροφή σου! σάραξ νὰ τρώγῃ τὴν μέλαιναν σου καρδίαν ἀκούρητος! Πρὸ τῶν ὀμμάτων σου πᾶντοτε τὸ ἰνδολάξ μου νὰ βλέπῃς, δεινὸς ἀπειλοῦν σε! »

— « Παῦσαι ὦ! παῦσαι, σικὴ ὀργισμένη »! ὁ τάλας Ἀνδρέας ἀνεφώνησεν. Ἀλλὰ τὸ φάσμα, ὥσπερ μὴδὲν ἤκουσεν, ἐξηκολούθησεν οὕτως ἐπὶ μάλλον τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὑψοῦν, ὥστε ἀντήχουν τὰ ὄρη καὶ ἐταράσσεται ἡ ὑπὸ νύκτωρ φύσις.

— « Ὑπνος ποτέ σου μὴ κλείσῃ τὰ βλέφαρά, ἡ ἐὼν κλείσῃ αὐτὰ πλήρης ἀνείρων φοικτῶν καὶ αὐτὸς σου ὁ ὕπνος νὰ εἴναι »! Τὸ φάσμα ἤδῃ τὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ ἐνταίναν εἰς ἄκρον ὠρῶσατο ἀγρίως.

— « Κατάρημένος νὰ εἴσαι »! — « νὰ εἴσαι »! ἐπανάλαβον τὰ ἐνέριμα πνεύματα ὥσπερ ἡχώ. Ὁ ταλαίπωρος ὁνητὸς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντίσθῃ ἐπὶ πλέον, ἔπεσεν ὑπὸ τοῦ σπένταζον « Ἀχ »!

— « Κατάρημένος νὰ εἴσαι »! — « νὰ εἴσαι »! ἐκ δευτέρου ἐπανάλαβε τὸ φάσμα καὶ τὰ ἐνέριμα. — « Ἀχ »! ἐστένταζε καὶ πάλιν ὁ Ἀνδρέας.

— « Κατάρημένος...! τὴν φράσιν ν' ἀποτέλεισθαι δὲν προέλαβε καὶ τοῦ ἡλίετορος φωνῆ διάτορος ἡ

κούσθη τὴν πρῶταν ἀναγγέλλουσα: τὸ φάσμα ἐφημώθη καὶ εὐθὺς ἀφαντον ἐγένετο.

Ὁ χωρικός αὐτόπτης πάντων τούτων, δὲν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τῷ Ἀνδρέᾳ, ἀλλ' ἔσπευσεν εἰς τὸ χωρὶν καὶ διηγήθη τὰ πάντα πρὸς τοὺς φίλους. ἡ καρδία αὐτοῦ ἔπαλλε βιάζως ἐκ τοῦ τρόμου καὶ λαλῶν συνεχῶς διεκλύπτετο. Πανικός κατέλαβε πάντας τοὺς ἀκούοντας.

Τὴν πρῶταν, ὅτε ὁ φωστὴρ διεσκέδασε τὸ ζοφερόν τῆς νυκτὸς σκότος, ὅπερ βοήθει τῇ φαντασίᾳ, ἵνα παριστᾷ τὰ πράγματα ἐξωγικωμένα, ὅτε αἱ ἀηδόνες ἐμελῶσαν ἡδὺ, οἱ ἐπὶ τύπον σπεύσαντες εὗρον νεκρὸν τὸν δυστήνον Ἀνδρέαν.

Ἐκτοτε οὐδεὶς πλέον εἶδεν οὐδέποτε τὸ πλάνον φάσμα.

Ἐν Κοσσανίᾳ.

Μ. Π. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕ.

## ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 14 ἰουνίου.

Προεδρία Δ. Μαλιάνου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπιστημονικῶν τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας ὁ κ. γεν. γραμματεὺς ἀνακοινεῖται τὴν περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας, δι' ἣς ἐν ἄλλοις γίνονται γνωστοὶ ὅτι ἡ Α. Ἐξουχὺς ὁ πρὸς τὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτος καὶ ὁ εὐγενέστατος κ. Π. Στεφάνου προσηφύοντι τῷ Συλλόγῳ διὰ τοῦ κ. Σαμαρταΐδου διακόνη ἀντίτυπα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ ἐν τοῖς Ἑθνοῖς Πλουτάρχου τοῦ Χαιρώνεως ὁδοιπορὸς παιδαγωγικῶν γνώσεων» πονήματος, ὅπερ δημοσιεύθην ἐν τῇ Ἑβδομαδιαίᾳ Ἐπιθεωρήσει ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Σαμαρταΐδου ἀνατυποῦται εἰς ἰδιαίτερα τεύχη. Ἀγγελοῦσιν δ' εἶτα τῶν προσφώνων, ὁ κ. πρόεδρος ποιεῖται τὰς δευτέρας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας, εὐχαριστεῖ τοὺς δωρηταῖς καὶ δίδωσι τὸν λόγον τῷ αἰδ. πατρὶ Καίσῳ Tonini de Quarenghi Barnabite, ἀντιπροσώπῳ τῆς ἐν Βολωνίᾳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως ποιηθῇ τὴν συνέθειαν τοῦ ἀναγνώματος αὐτοῦ ἐπεὶ ἐνιαυτοῦ μεσημβρινῶν.

Ὁ αἰδ. πατὴρ Tonini ἀρχεῖται ὁμιλῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνιαυτοῦ ὥρας, ζητήματος ἀναίμακτον αὐθις ἐν τῇ ἐν Παρίσις Ἐταιρίᾳ τῆς Γεωγραφίας δι' ἀνακοινώσεως περὶ τῆς ἐνότητος τῶν ὥρων (Unification des heures) ὑπὸ W. de Nordling ἀνακοινώσεως γενομένης ἐν τῇ συνεδίᾳ τῆς 7 Ἀπριλίου καὶ δι' ἣς ἐκτίθεται τὸ ὑποκείμενον τοῦ ζητήματος ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ καὶ προτείνεται ἡ παραδοχὴ τῆς ὥρας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τοῦ ζητήματος δὲ τοῦτου ὁ τῆς παρελθούσης δευτέρας ἀγορευτικῆς μεταβαίνει εἰς τὸ κυρίως θέμα αὐτοῦ, ἵτοι τὴν ὑποστήριξιν πρῶτον μεσημβρινῶν κοινῶν καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῆς γνώμης αὐτοῦ. Ὡς κοινὸν δὲ μεσημβρινῶν προῦ-

ταίνα τὸν διὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ διερχόμενον, προσεγαγὼν ἄλλα τε καὶ ἀστρονομικὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς θεωρίας αὐτοῦ. Τάποτελέσματα δὲ τῆς παραδοχῆς κοινῶν μεσημβρινῶν εἰσι βεβαίως εὐνόητα, ἐφ' ἣ καὶ προὔτεινεν ἐν τέλει τὴν συγκρότησιν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδιαδικέως περὶ τοῦ ζητήματος ἐς ἀντιπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν. Τοιαῦτη ἐν ὁλίγοις καὶ ἡ δευτέρα διάλεξις τοῦ αἰδ. Ταντίν.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ κ. πρόεδρος, ἔνεκα τῆς προεχωρητικῆς ὥρας, ἀναβάλλει τὴν συζήτησιν ἐπ' αὐτοῦ, δίδωσι δὲ τὸν λόγον τῷ Μ. πατριάρχῳ τῶν Καθολικῶν Ἀρμενίων κ. Ἀζαριάν, παρακαθήμενῳ, ὅστις διὰ προσφώνησεως ἰταλιστὶ γεγραμμένης εὐχαριεῖ τῷ ἀγορευτῇ ἐπὶ τῇ σπουδαίᾳ καὶ ἐνδιαφέροντι ἀναγνώματι αὐτοῦ, γενομένῳ, ὡς εἶπεν, «ἐν διασπείῃ ἰδρύματι τοῦ εὐγενοῦς ἑλληνικοῦ ἔθνους».

Ὁ κ. πρόεδρος εὐχαριστεῖ καταλλήλως γαλλιστὶ τῷ ἀγορευτῇ καὶ ἀντιπροσώπῳ τῆς ἐν Βολωνίᾳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Ἀκολουθεῖ σιγῆς ὁμιλίας πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν πατριάρχην τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν κ. Ἀζαριάν ὁμοιοῦται αὐτῷ χάριτας ἐν ὀνόματι τοῦ Συλλόγου τιμᾶν αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Ἐπίσης δὲ ὁ κ. πρόεδρος ἐκφράζει θερμὰς εὐχαριστίας τῷ Ἰβ. πρὸς τὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτῳ, τιμᾶν αὐτὸν ὡσαύτως τὴν συνεδρίαν, ἐπὶ τῇ ἀρωγῇ ἣν ἀπέστειλε παρέχει τῷ καθόλου ἐπιστημονικῷ σκοπῷ τοῦ Συλλόγου καὶ διαλύει τὴν συνεδρίαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παρίσαν ὡσαύτως ὁ κ. Ι. Τανταλίδης, ἐκπροσώπων τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικον πατριάρχην, ὁ πρωτοσύγκελος καὶ ὁ ἀρχιερατικὸς τοῦ Σεβ. ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερῆς Ἐκκλησίας κ. Βοννέτι, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Β. ἑλλαν. πρεσβείας κ. Ε. Ζαλοκώστας, πλείστα μέλη, ἀντιπρόσωποι τοῦ ὁραίου ἡύλου καὶ ἄλλοι πολὺ ἀκριοῦς, πληροῦν τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου.

## ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ. — Ἀνακοινώσις τῆς ἀστρονόμου Miss A. Clarke περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν Πλειάδων. — Ἀνακοινώσις τοῦ κ. Ν. Comblan περὶ τῆς ἡλικίας ἐκλείψεως τῆς 13 Ἀπριλίου. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὑπόμνημα τοῦ κ. Βανιμὲν ἐπὶ τῆς διαστάσεως τοῦ φωτός. — Μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς μαΐου (ν. ἡμ.).

Βραχέως ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς διακεκριμένης ἀμερικανίδος ἀστρονόμου Miss A. M. Clarke μελέτη σχετικὴ πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν τοῦ γνωστοτάτου τούτου ἀστερισμοῦ, ἥς τὰ θεμελιώδη πορίσματα ἔχουσιν ὅδε:

Ὁ ἀστρονόμος Bessel, τῷ 1839, ἐμέτρησε πρῶτος τὰς σχετικὰς ἀποστάσεις τῶν συνιστούντων τὸν ὠρεῶν ἀστερισμὸν τῶν Πλειάδων ἀστέρων ὡς καὶ τὴν ἀκριβὴ θέσιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὁλοῦ. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπανάλαβε, τῷ 1884—85, ὁ δόκτωρ Elkin. Διὰ συγκρίσεως τῶν ἐξαγομένων τῶν δύο τούτων ἐργασιῶν, χωρίζομένων διὰ χρονικοῦ διαστήματος 45 ἐτῶν, ἐβεβαίωθη ὅτι οἱ λαμπρότεροι τῶν ἀστέ-

ρων τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου ἔχουσιν ἐνδεειγμένην κίνησιν πρὸς τὸ μεσημβρινόανατολικὸν καὶ ἐπὶ αἱ μεταξὺ αὐτῶν ὁρῶμεναι νεφελοειδεῖς μετέχουσι πιθανῶς τῆς κινήσεως ταύτης. Συγχρόνως ἐβεβαίωθη ὅτι μικρὸν τι συμπλέγμα ἀστέρων τοῦ ὠρεῶν μέχρις ἐννάτου μεγέθους, ὅπερ εἶνε ὁρατὸν συγχρόνως μετὰ τῶν Πλειάδων ἐν ταῖς ἀστρονομικαῖς διάπτραις, μένει ἀκίνητον, οἱ δὲ ἀστέρες τοῦ κυρίου συμπλέγματος ἀντιπαρέχονται πρὸς αὐτὰν. Οἱ μικροὶ δὲ οὗτοι ἀστέρες κινεῖται ἀναγκαιῶς ἀπότερον τῶν Πλειάδων καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς σημεία συγκρίσεως πρὸς μέτρον τῆς μετακινήσεως τῶν πρώτων. Τὸ γὰρ νῦν, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἡ μετακίνησις τοῦ κυριωτέρου ἀστέρος τῶν Πλειάδων, τῆς Ἀλκυόνης, μετὰ τῶν παρακειμένων τοῦ συμπλέγματος, οἵτινες παρακολουθοῦσι αὐτὴν κατὰ τὴν τοιαύτην μετακίνησιν, εἶνε φαινόμενη, δέον δὲ ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐν τῷ διαστήματι μεταβάσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος καὶ ἐπομένως οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὁλόου προσδοκῆ τῆς ἰδίας τοῦ ἀμετέρου συστήματος κινήσεως. Τούτων οὕτως ἔχοντων, ἐὰν δεχθῶμεν, ὡς τοῦτο προὔτρεται, ὅτι ὁ ἀμέτερος ἥλιος, καὶ ἐπομένως ὁλόκληρον τὸ ἀμέτερον πλανητικὸν σύστημα, κινεῖται μετὰ ταχύτητος 25 χιλιομέτρων ἐν 1", συμπεραίνομεν ὅτι ἡ παράλλαξις τῆς Ἀλκυόνης ἰσοῦται πρὸς 0",013, ἵτοι ὅτι αὕτη κεῖται εἰς τοιαύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν ὥστε τὸ φῶς, ὅπερ διατρέχει τὸ διάστημα μετὰ ταχύτητος 300000 χμ. ἐν 1", διαπαντὴ περὶ τὰ 250 ἐτη διὰ τὰ ἡμέτερα ἡμῶν.

Τὸ ἐξαγομένον τοῦτο ἔχει σημασίαν σπουδαιότατην, διότι κατὰ πρῶτον πληροφορεῖ ἡμᾶς περὶ τῆς κατὰ τινα προσέγγισιν ἀποστάσεως νεφελοειδῶν τῶν συνοδευουσῶν τὰς Πλειάδας, ἐπὶ δὲ διότι τὸ πρῶτον ἐγένετο μέτρον τῆς ἀποστάσεως τῶν νεφελοειδῶν, οὐδέμια δὲ μέχρι τοῦδε παρετηρήθη μετακίνησις τῶν συμπλεγμάτων τούτων, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἔνεκα τῆς ἀπειροῦ ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεως αὐτῶν ὡς μὴ μεταβάλλοντα τὴν φαινόμενην ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὁλόου θέσιν αὐτῶν. Εἰς ταῦτα δὲ δέον νὰ προστεθῇ ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, αἱ Πλειάδες συνδέονται καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τῆς μεγάλης νεφελοειδῆς, ἥτις εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γαλαξίου. Τὰ ἀνωτέρω δὲν σημειωθέντα ἐξαγομένα δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἄγοντα εἰς τὴν κατὰ τινα προσέγγισιν μέτρον τῆς ἀποστάσεως, εἰς ἣν δύνατον νὰ εὐρίσκωνται τὰ λοιπὰ μέρη τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν σπουδαιότητος ταύτης οὐρανιας ζώνης. Ἐν τέλει δὲ μαθάνομεν ἐκ τῶν πορισμάτων τῆς ἐργασίας ταύτης τῆς ἀμερικανίδος ἀστρονόμου ὅτι αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ὠρεῶν τῶν Πλειάδων συμπλέγμα νεφελοειδεῖς εὐρίσκονται ἀσυγκρίτως πλησιέστερον ἡμῶν ἢ αἱ λοιπαί, εἰς δὲ οὐδεμία τὴν γὰρ νῦν ἐσημειώθη φαινόμενη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὁλόου μετακίνησις, προερχομένη, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἐκ τῆς ἐν τῷ διαστήματι μεταποτίσεως τοῦ ἀμετέρου πλανητικοῦ συστήματος.

Ἐτέρα ἀξία λόγου ἀνακοινώσις, γενομένη τῇ ἐν Παρίσις Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν, εἶνε ἡ ὑπὸ

1) Συνεδρία τῆς 5 ἰουνίου 1893 (ν. ἡμ.).

τοῦ κ. N. Coculesco, ἐπιφορτισθέντος ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῶν Μικτῶν (Bureau des Longitudes) ἵνα συνενωθῇ μετὰ τῆς εἰς Σενεγάλην ἀποσταλείσης πρὸς μελέτην τῆς γνωστῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως τῆς 4]16 ἀπριλίου ἐπιτροπῆς, νὰ συνωδεύσῃ δὲ τὸν κ. Deslandres κατὰ τὴν εἰς Fouldiougus ἐκδρομὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Coculesco ἀνακοινεῖται τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ὅτι διὰ κοινῆς φωτογραφικῆς συσκευῆς, ἐχούσης ἀνοιγμὰ 0,03 μ. καὶ ἐστιακὴν ἀπόστασιν 0,24 μ., ἐλάβε πέντε ὥρατα φωτογραφήματα τοῦ ἡλιακοῦ στεφάνου, οἷτινος αἱ εἰκόνες εἶναι καθαρῶταται.

Οἱ μόνον διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως ὁρατοὶ ἀστέρες, Ζεὺς καὶ Ἀφροδίτη, φαίνονται καθαρῶς ἐπὶ τῶν πέντε τούτων φωτογραφημάτων. Τὸ θερμόμετρον, ὅπερ καθ' ἅπασαν τὴν ἐν Fouldiougus διαμονὴν τῆς Ἑπιτροπῆς, οὐδέποτε κατέβηκεν ὑπὸ τοῖς +38° κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, κυμαίνονμενον μεταξὺ +38° καὶ +40°, καὶ μέχρι +42°, κατέβηκεν αἰφνης τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλείψεως εἰς +28°, συρρικθῶσαν 26°, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀλικῆς φάσεως, 24° κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς καὶ 26°, 5 κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐκλείψεως. Οὕτω δὲ ἐδείχθη ὅτι ἐγένετο ἀνέμεωσις 3°, 5 μέχρι 4° περίπου μεταξὺ τῆς ἐναρξέως τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως καὶ τῆς κεντρικῆς φάσεως, ἀφ' ἑνός, τῆς κεντρικῆς δὲ φάσεως καὶ τοῦτέλους τῆς ἐκλείψεως, ἀφ' ἑτέρου.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὁ κ. Sumpter διὰ τινος ὑπερημέματος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς διακρίσεως τοῦ φωτὸς δεικνύει τὴν σημαντικὴν ἐπιρροὴν τῆς φύσεως τοῦ καλύπτοντος τοὺς τοίχους στρώματος ἐπὶ τοῦ φωτισμοῦ αἰθούσης τινός. Οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοὶ ἐκφράζουσι τὴν ἀριθμὸν τῶν κεριῶν, ἅτινα ἀπαιτοῦνται πρὸς τὴν αὐτὴν φωτισμὸν αἰθούσης, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οἱ τοίχοι αὐτοῦ εἶνε ἐπιστρωμένοι διὰ τινος τῶν ἐπομένων οὐσιῶν:

|                                       |     |
|---------------------------------------|-----|
| Μέλιν ἐριούχον . . . . .              | 100 |
| Χάρτης βαθυράτος . . . . .            | 87  |
| Χάρτης κυανῶς . . . . .               | 72  |
| Καθαρὸς χιτῶνος χροματισμός . . . . . | 60  |
| Καθαρὸν ξύλινον ἐπίστρωμα . . . . .   | 50  |
| Ἀκαθάρτον ξύλινον ἐπίστρωμα . . . . . | 80  |
| Κονίαμα (μπαζαντζ) . . . . .          | 15  |

Π ὅσον τῆς μελέτης ταύτης τοῦ κ. Sumpter, ὅσον ἀπερὶ τὸ μέσον δὲ ὅ κατὰ προτίμησιν ὅλ' γίνῃ ἢ ἐπιστρωαῖς τῶν τοίχων αἰθούσης τινός, εἶνε προφανὲς καὶ ἀπαλλάσσει ἡμᾶς περιττῶν σχολίων.

Συνεχίζοντες, δημοσιεύμεν σήμερον τὴν μετεωρολογικὴν δελτίον τῶν ἁφρών θερμοκρασιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς βορείου-κτῆς Ἀφρικῆς τοῦ μηνὸς Μαΐου (v. ἡμ.), ἔχον ὅδε:

### Ἄφροι θερμοκρασίαι.

| Ἡμερ.   | Ταπεινωτάτη.                             | Υψίστη.                                                                 |
|---------|------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------|
| Μαΐου 1 | —60, ἐν Haparanda.                       | 34°, ἐν Biskra. 28°, ἐν Laghouat. 27°, ἐν Cap Béarn.                    |
| " 2     | —70, ἐν Haparanda.                       | 320, ἐν Biskra καὶ ἐν Laghouat. 29°, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Annale.        |
| " 3     | —6°, ἐν Ἀρχαγγέλω.                       | 35°, ἐν Biskra. 30°, ἐν Cap Béarn. 28°, Σαζέ, Colte καὶ Laghouat.       |
| " 4     | —12°, ἐν Haparanda.                      | 32°, ἐν Ile d'Aix 30°, ἐν Cap Béarn. 29°, ἐν Croisette καὶ ἐν Laghouat. |
| " 5     | —12°, ἐν Haparanda.                      | 33°, ἐν Ile d'Aix καὶ ἐν Cap Béarn. 30°, ἐν La Coubre καὶ Croisette.    |
| " 6     | —60, ἐν Ἀρχαγγέλω καὶ ἐν Haparanda.      | 360, ἐν Biskra. 30°, ἐν Cap Béarn, Μαδρίτη καὶ Laghouat.                |
| " 7     | —6°, ἐν Haparanda.                       | 35°, ἐν Biskra. 30°, ἐν Μαδρίτη. 29°, ἐν Cap Béarn. 28°, ἐν Annale.     |
| " 8     | —70, ἐν Haparanda.                       | 420, ἐν Biskra. 34°, ἐν Laghouat. 250, ἐν Croisette.                    |
| " 9     | —7°, ἐν Haparanda.                       | 360, ἐν Biskra. 340, ἐν Laghouat. 320, ἐν Tivoli. 29°, ἐν Ile d'Aix.    |
| " 10    | —4°, ἐν mont Ventoux.                    | 360, ἐν Biskra. 340, ἐν Laghouat. 30°, ἐν Σαζέ.                         |
| " 11    | —40, ἐν Pic du Midi.                     | 340, ἐν Biskra. 300, ἐν Tivoli καὶ ἐν Σαζέ. 25°, ἐν Ile d'Aix.          |
| " 12    | —70, ἐν Pic du Midi.                     | 350, ἐν Biskra. 280, ἐν Colte, Lorient, Σαζέ καὶ Annale.                |
| " 13    | —40, ἐν Pic du Midi.                     | 350, ἐν Biskra. 320, ἐν Ile d'Aix καὶ ἐν Cap Béarn.                     |
| " 14    | —40, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν mont Ventoux. | 350, ἐν Biskra. 330, ἐν Nizza (Nice). 290, ἐν Laghouat καὶ ἐν Σαζέ.     |
| " 15    | —20, ἐν Pic du Midi.                     | 300, ἐν Biskra. 320, ἐν Laghouat. 290, ἐν Cap Béarn. 280, ἐν Ἀρχαγγέλω. |
| " 16    | —40, ἐν Haparanda.                       | 340, ἐν Biskra. 300, ἐν Cap Béarn. 290, ἐν Σαζέ καὶ ἐν Biarritz.        |

### Ἄφροι θερμοκρασίαι.

| Ἡμερ.    | Ταπεινωτάτη.                          | Υψίστη.                                                                                                                         |
|----------|---------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Μαΐου 17 | —20, ἐν Haparanda.                    | 330, ἐν Biskra. 290, ἐν Δουνέβιτς, Charleville καὶ Belfort.                                                                     |
| " 18     | —10, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Hernosand. | 350, ἐν Biskra. 340, ἐν Laghouat. 310, ἐν Cap Béarn.                                                                            |
| " 19     | —30, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Haparanda. | 290, ἐν Biskra. 340, ἐν Laghouat. 330, ἐν Cap Béarn. 290, ἐν Tivoli.                                                            |
| " 20     | —70, ἐν Haparanda.                    | 330, ἐν Laghouat. 240, ἐν Περπινιάν καὶ ἐν Croisette.                                                                           |
| " 21     | —50, ἐν Haparanda.                    | 300, ἐν Laghouat. 280, ἐν Cap Béarn καὶ Oran.                                                                                   |
| " 22     | —107, ἐν Pic du Midi.                 | 270, ἐν Κωνσταντινῶν.                                                                                                           |
| " 23     | —40, ἐν Haparanda.                    | 340, ἐν Biskra. 280, ἐν Παλέρμι καὶ ἐν Σαζέ.                                                                                    |
| " 24     | —20, ἐν Haparanda.                    | 330, ἐν Oran. 310, ἐν Biskra. 260, ἐν Nancy καὶ ἐν Belfort.                                                                     |
| " 25     | —0, ἐν mont Ventoux.                  | 280, ἐν Σαζέ καὶ ἐν San Fernando. 270, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Oran.                                                                |
| " 26     | —40, ἐν Pic du Midi.                  | 310, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Laghouat. 300, ἐν Porto. 280, ἐν San Fernando.                                                         |
| " 27     | —0, ἐν Pic du Midi.                   | 370, ἐν Biskra. 320, ἐν Laghouat. 310, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Porto.                                                               |
| " 28     | —20, ἐν Pic du Midi.                  | 350, ἐν Biskra. 340, ἐν Laghouat. 320, Cap Béarn καὶ ἐν Μαδρίτη.                                                                |
| " 29     | —10, ἐν Pic du Midi.                  | 370, ἐν Biskra. 330, ἐν Cap Béarn, Μαδρίτη καὶ Laghouat.                                                                        |
| " 30     | —0, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Haparanda.  | 360, ἐν Biskra. 350, ἐν Laghouat. 330, ἐν Cap Béarn. 300, ἐν Annale.                                                            |
| " 31     | —0, ἐν Pic du Midi.                   | 360, ἐν Laghouat. 350, ἐν Biskra. 280, ἐν Limoges καὶ ἐν Aix. 340, ἐν Tivoli. 300, ἐν Oran. 280, ἐν Croisette καὶ ἐν Ile d'Aix. |

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου συνάγεται ὅτι ἡ μὲν ταπεινωτάτη θερμοκρασία (—120) ἐσημειώθη ἐν Haparanda τὴν 4 καὶ 5 Μαΐου, ἡ δὲ ὑψίστη (420) ἐν Biskra τὴν 28. Εἰς ταῦτα δεῖν νὰ προστεθῇ ὅτι ἐν γένει καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην αἱ βρογαὶ ἦσαν ἀρκούντως σπάνιαι.

Η. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

### ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ὁ ἑβδ. κριτὴς κριτικῆς ἀπὸ τοῦ Σαρκέ — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐπόμεν ἴδον ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει ὅτι ὁ Sarcy παρηκολούθησε τὴν Γαλλικὴν-Κομωδίαν εἰς Λονδίνον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐπιστέλλει μακρὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν Χρόνον τῶν Παρισίων, πραγματευομένης περὶ τῶν παραστάσεων τοῦ Οἴκου τοῦ Μολιέρου καὶ περὶ τῶν θεάτρων τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Ἐν τῇ προτελευταίᾳ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, δημοσιευθείσῃ ἐν ἐπιφυλλίδι, δημῶδες περὶ τῆς Γαλλικῆς-Κομωδίας ἐν τῷ Drury-Lane, ἀφ' ἧς τοῖς τοῖς λοιπὸν τῆς ἐπιφυλλίδος τῷ διασώμῳ ἀγγλῶ τραγωδῶ καὶ ἐρμυνεῖ τῶν σαυκομητικῶν δραμάτων κ. Ἐρρίκῳ Irving. Φρονούντες δὲ ὅτι αἱ τοιαῦται κριτικαὶ περὶ μεγάλων ὑποκριτῶν ὑπὸ ἐξόχων κριτικῶν τὰ μέγιστα συμβάλλονται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν παρ' ἡμῖν τῆς δραματικῆς κριτικῆς καὶ τῶν περὶ καλοῦ ἐν γένει ἰδεῶν, αἵτινες πολλὰς ὑπὸ πολλῶν πείρασιν τῶν παθῶν τῶν τῶν τάχα, διότι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς τέχνης διατυπώνονται αὐταί, οὐκ ἄσκοπον ἡγοῦμεθα τὰ κυριώτατα τῆς κριτικῆς τοῦ κ. Sarcy νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα, ἄλλως τε πρόκειται περὶ ἐπιφανοστάτου ἐρμυνεῦτος τῶν ἔργων τοῦ Σαυκομη.

Ὁ ἱρδὶγγ, ὅτε ἤκουσεν αὐτοῦ ὁ Sarcy, ὑπεδέχτο ἐν τῷ θεάτρῳ Λυκεῖο τὸ σκῆμα τοῦ Thomas Becket, ἵτοι τοῦ πρωταγωνιστοῦτος προσώπου τοῦ δράματος τοῦ οὐ πρὸ πολλοῦ θανόντος δαφνιφόρου ποιητοῦ Tennyson. ὅπερ ἐπιγράφεται *Becket a tragedy in a prologue and four acts*, καὶ ὅπερ μετεσκέυατο τῆς σκηνικῆς χάριν αὐτὸς ὁ διαπρεπὴς τραγῳδός. Ὁ πρῶτος τῶν κριτικῶν ἀρχεται τῆς κριτικῆς αὐτοῦ διὰ τῶνδε: «Ὁ κ. Henry Irving θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος κομωδός (ὑποκριτὴς) τῆς Ἀγγλίας, εἶνε δ' ὅντως ὁ διασημότερος καὶ τὸ δόγμα αὐτοῦ εἶνε γνωστὸν παρ' ἡμῖν (ἐν τῇ πατριδί αὐτοῦ Γαλλίᾳ) σχεδὸν ὅσον τὰ τοῦ Mounet-Sully καὶ Coquelin. Μοι φαίνεται ὅτι οὗτος ὁφείλει μέγα μέρος τῆς φήμης αὐτοῦ εἰς τὸ προσώπον αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε τῶν ὁραιοτάτων καὶ ἐκφραστικωτάτων ἐξ ὧν ποτε εἶδον καὶ εἰς τὸ παράστημα αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε εὐγενὲς καὶ κομψόν. Ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ προξενεῖ ἐκπληξιν, εἶνε μέγας καὶ πλήρης λάμψεως, προδίδει στερεῶς τὸ βλέμμα καὶ τὸ συγκρατεῖ. Ὁ τοῦ θεάτρου μύστικος γινώσκει τίς ἡ δύναμις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐν τῷ ὑποκριτῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς: ἀναπλήροι πάσας τὰς ἐλλείψεις τοῦ προσώπου καὶ συχνάκις καὶ αὐτῆς τῆς ἐρμυνείας. Τίς δὲν ἀναπολεῖ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Regnier (διεσώμου ὑποκριτοῦ διαπλάσαντος τὸ προσώπον τοῦ Michonnet ἐν τῇ *Adrienne Lecouvreur*)! Παρατηρήσατε τὴν δεδουλευμένην Weber ἐπὶ τοῦ προσκηνίου: τὸ κράτιστον τῶν προσόντων αὐτῆς εἶνε τὸ φῶς, ὅπερ ἐκπέμπει ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῆς. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Irving εἶνε καταπληκτικὸς. Ἐπιρροήν ἐν τῷ θεάτρῳ μετὰ τοῦ Νεωτέρου (ὁπλ. τοῦ Coquelin Cadet), δημῶδες δὲ ἐθαυμάζομεν τὴν λάμψιν τοῦ βλεμματος τοῦ ὑποκριτοῦ. Ἄν ἐβλέπετε αὐτόν, ελεγε μοι ὁ Coquelin, ἐν τῷ *Errikῳ H'* τοῦ Σαυκομη, ἐν ᾧ ἡρμυνε

τὸν καρδιανάλιον! Ἦσαν ἐπὶ στιγμὴν ἐξήκοντα πρόσωπα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν τῇ σκότει. Δὲν ἐβλάπη τις εἰ μὴ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διαπερῶντας τὰ σκότη καὶ φωτίζοντας αὐτά».

Ἄγνοε ἐν τίνι σκηνῇ τοῦ Thomas Haeckel, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὃς προσεγίνωκεν ὅτι δολοφόνος ἐμελλόν ἐλθόντος νὰ φονεύσῃ αὐτόν, ἀναγινώσκει προσευχὰς καὶ βυθίζεται εἰς βαθεῖας σκέψεις. Θόρυβος ἐν τῇ ὁρῇ ἐξάγει αὐτὸν ἐκ τοῦ βύθου· Ἦσαν οἱ δολοφόνοι. Στρέφει βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρεῖ αὐτοὺς· ῥῆγος κατέλαβε τὴν αἰδουσαν τοῦ θεάτρου».

Περὶ δὲ τῆς φωνῆς τοῦ ἐξόχου ὑποκριτοῦ, ἥτις ἐστὶ διαπεραστικὴ καὶ πλήρης χάριτος, ὁ ἐξόχος κριτικὸς λέγει ὅτι αὐτὴ οὐχὶ ἀκόντος τοῦ ὑποκριτοῦ ἐκκωφαίνει, ὁ δὲ ἦχος αὐτῆς ἐστὶ νεφέλης (voilé). Μοι ἐφάνη ὅτι ἡ λέξις αὐτοῦ (dilection) ἦν κατὰ τι ἱερατικὴ καὶ ὅτι ὁ καλλιτέχνης περιβάλλει τὴν φωνὴν διὰ πᾶν δαψινοῦς μελωδίας. Αἱ γυνῆαι δὲ περὶ τοῦτον δουλοῦ μοι διηρημένα. Οἱ μὲν ἐνθουσιάζοντες ὑπὲρ αὐτῆς λέγοντες ὅτι αὐτὴ ἐστὶ, τὸ τέλειον ἐν τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦσι μᾶλλον φυσικὸν καὶ ζωηρὸν τὸν λόγον. Αὗται εἰσιν οἱ δύο σχολαί, ὧν ὑπάρχουσιν ὅμοιαι καὶ ἐν Γολλῆ. Ἐνθυμιεῖσθε τὰς ζωηρὰς ἐπιθυμίας, ὥς διήγειρε καὶ διεγείρει ἐτι παρ' ἡμῶν ὁ πρόπος καθ' ὃν δέον νὰ λέγεται τὸ ἱστορικὸν δράμα, ὑπερ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ δραματολογίᾳ ἐκαλεῖτο τραγῳδία. Οἱ μὲν θέλουν ὁ λόγος νὰ ἔχηται ὁσὸν ὅσον τὴν τῆς φύσεως, αἱ δὲ στρέφαι τοῦ Κορνιλιού, τοῦ Ρακίνα καὶ τοῦ Δουμᾶ πατρὸς νὰ λέγονται τῇ αὐτῇ τόνῳ δι' αὐτὸ ὁ ἀρχοντοκρατὴς διατάσσει τὸν Νικολῆν νὰ κοίμῃ αὐτῇ τὰς ἐμβάδας ἢ τὸ νυκτερινὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οἱ δὲ προαιροῦνται λόγον πλατύν, πεποικιλμένον, ρυθμικόν, ὅστις ἐντείνει προσετὶ τὴν εὐροίαν καὶ τὸ εὐχρον· τῶν στίχων. Ἀντικω· εἰς τὴν σχολὴν ταύτην. Οὕτως ἡ μελωδία τοῦ Irving, δι' ἣς ἐκφέρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ δυνάμει τὰς κυρίας συλλαβὰς προῦξεννὰς καὶ ζωηρὰν εὐχαρίστησιν».

Ἀκούσας ὁ κ. Sarcay λέγει ὅτι ὁ Irving διδάσκει ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ταλάντων, ἀλλ' ἐκεῖ ἐν τῇ θιάτῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ τοῦ σχηματίζει αὐτὸν καὶ τὴν τεραστὴν διεξίτην αὐτοῦ ἐν τῇ ἀναδιάρκειᾳ ἔργα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐκτίθησι δὲ εἰς τὰς προδιαθέσεις τοὺς συμπληρωματικούς ὑποκριτὰς (comparses) καὶ προετοιμάζει διδάσκων αὐτοὺς καὶ καταλήγει ἀφηγούμενος ὅτι μετὰ τὴν λήξιν τῆς παραστάσεως ἔρχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρα τοῦ Irving καὶ συγχαρῇ αὐτῷ, ὅστις συνεκάλεσεν εἰς δαίτηνον τινὰς τῶν διασώμων ὑποκριτῶν τοῦ Λονδίνου καὶ ἄλλους ἀσχολουμένους περὶ τὸ θέατρον. «Τὸ δαίτηνον, λέγει, ἦν εὐθυμωτόν, ὁμολογῶ δὲ ὅτι κατελήθησαν ὑπὸ λυπηρῆς ἀντιζηλίας βλέπων πάντας τοὺς Ἀγγλοὺς ὁμιλοῦντας τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν λίαν καθαρῶς, μετ' εὐχαρείας καὶ πνεύματος».

Ἐν τῇ δεύτῃ τοῦτῃ κατανόησα διὰ τῆς συνδιαλέξεως, ὅτι ὁ Irving θαυμάζεται τὰ καὶ ἀγαπᾶται ἐν Λονδίῳ οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ταλάντου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς ἀφιλοκαρδίας αὐτοῦ, εἰς γενναίω- τας καὶ ἡπιότητάτος. Εἶνε ἐν μὴ λέγει φανερὸν γενναίος μᾶλλον ἢ μέγας κωμικός καὶ μοι ἐφάνη,

παρατηροῦντι αὐτόν, ὅτι ἐξεδύλου πάντα ταῦτα διὰ τοῦ αὐτοῦ πρόσωπου, πρόσωπου ἀποστόλου».

Τοιαῦτα ἡ γυνὴ τοῦ Sarcay περὶ τοῦ ἐξόχου συμπατριώτου τοῦ Σαίξπηρου τραγῳδοῦ, περὶ οὗ πολλὰ ἐγράψαν τε καὶ γράφονται καθ' ἐκδοσιν. Τοῦτον σύγκρισιν οὐ ἐγένετο πρὸς τὸν Mounel-Sully νῦν, διότι ὁ ἐπιφανὴς οὗτος γάλλος τραγῳδὸς παίζει ἐπίσης τὸν Ἀλέκτον, προστίθετο δὲ νὰ παίξῃ αὐτόν ἐν Λονδίῳ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπεσε κληνίτης, ὅπου συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἐισπράξεων τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας ἐν Λονδίῳ, διότι τὸν Mounel-Sully πρὸ πάντων ἐπεβόησε νὰ ἴδῃ τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον. Ὁ Clarelle εὐρέθη εἰς δυσχερεῖς θέσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ Sarcay κλαίει ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ ἐπιφυλλίδι ἐπὶ τῇ ἀτυχίᾳ. Κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον πρᾶτται τοῦτο, καθόσον ἐν Λονδίῳ διδάσκει ἡ ἰταλὶς τραγῳδὸς Duse, ὡς εἶπομεν ἥδη, ἥτις προκαλεῖ ἐνθουσιάζων ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ἦν ὁ Sarcay διακα- ρύσσει μετρίαν, προτιμῶν ἑκατοντάκις, ὡς εἶπε πρὸς τινὰ ἀγγλὸν συνάδελφον αὐτοῦ, τὴν δεσποινίδα Bartel, ἦν ὁπῶ ἡδυνήσαν οἱ Ἀγγλοί, καίτοι ὁργισμένη ἐν τῇ Denise, νὰ κρίνωσιν ἐν δὴν τῇ ἀξίᾳ αὐτῆς, διότι αὐτὴ πάντοτε ἀποφύγει τὴν γε- κλάμα. Οὕτως ἐπιλαμβάνεται αὐτῆς τῆς εὐκαρίας νὰ ὁμιλήσῃ θερμώτατα ὑπὲρ τῆς Bartel, ἦν δικαιο- τата, ὡς λέγει, παραβάλλει ὁ κριτικὸς Larroumet, ὃς ἐξέδωκεν ἄρτι σύγγραμμα περὶ τῆς Adrienne Le- couvreur, πρὸς αὐτὴν τὴν διάσκηρον φίλην τοῦ Bol- ταίρου, ἀναγορεύων αὐτὴν πρώτης δυνάμεις ὑπο- κριτρίαν (comédienne).

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐπαύσατο ἔκκερξιν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐν τῇ ἡμετέρῃ θεάτρῳ τῆς Ὁμογενείας τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὁ ὑπὸ τῶν κ. Λαμπρινῶν ἰταλικὴς μελοδραματικῆς θίαςος, τῇ δὲ δυνάμει σπεύδει εἰς τὰς παραστάσεις αὐτοῦ. Οἱ θεατρώνοι ἐπα- δειξαν ἀγαθὴν θέλησιν οὕτως εὐπρεπίσαντες τὸ θέατρον, καὶ ὅπως κατέστησαν αὐτὴ εὐπρεπέστερον ἢ κατὰ τὴν παρελθόντην, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀνέστησαν τμηματικῶς τὴν ἐργασίαν εἰς διαφόρους ἐργάτας, οὐχὶ εἰς καλλιτέχνην ἀρτίστατον. Τοῦτον ἔνεκα, μετ' ὅλα τὰ γενόμενα ἔξοχα, ἥπερ ὡς ἡκούσαμεν ἔχοντο μέγιστα τῶν θεατρώνων μὴ φεισθέντων χρημάτων χάριν τοῦ δημοσίου, οὐδ' ὅπως δύναται τίς νὰ διακρίνῃ τι ἁρμονικὸν καὶ καλόν. Ἰπὶ τὴν ἐποχὴν τῆς διατάξεως τῶν θέσεων συγχερητηρίων ἀπὸ εἰς οἱ θεατρώ- ναι. Περὶ τοῦ θέσμου δὲ ὁμιλήσωμεν ἐν τῇ προσεγγίσει ταύτῃ, διότι οὕτω εἰδόμεν πάντας τοὺς ὑποκριτὰς.

— Ὁ κ. Ν. Γ. Μακρίδης συνέθετο, τῇ συμπαρίᾳ ἐν μὲν τοῖς ἔπει τοῦ κ. Χρήστου Χατζηγρίστου ἐν δὲ τῇ μέλει τῆς μουσικῆς ἀληθινῶς ἀπολαύσας Ἀθηνᾶς Ν. Στελιανίδου καὶ τοῦ κ. Α. Ροδίου, νέον ἑλληνικὴν μελοδραματικὴν εἰς πράξεις τρεῖς ἐπιγραφόμενον. Οἱ Γάμοι τοῦ Α. Σουλίου δὲ κ.η. Τὸ μελοδραματικὸν τοῦτο φέρει τοπικὴν ὁλως χαρακτῆρα, ἀντὶ τῆς δὲ μᾶλλον εἰς τὴν κοινότητα τῶν ἡδῶν, ἐκτίθησαν ἦδη καὶ ἔθιμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπαρτίθησαν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τῆς Κ. Ὁρῆς τοῦ Ἀ. Γ. Ὁρῆς καὶ ἄλλων ἔργων κ. Χρ. Χατζηγρίστου, ἅτινα ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τῆς λατρίδος τῆς μουσικῆς δεσποινί- δος Ἀθηνᾶς Στελιανίδου, τὰ ἄλλα δὲ ἔργα (χορηγία) ἐμε- λοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ροδίου. Τὸ ἔργον διδασκᾶται τὸ πρῶ- τόν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν παρὲν θέσιν ἐν τῇ θεάτρῳ τοῦ Πα- γα, ἐν ᾧ διδάσκει ὁ θίος τῶν κ.κ. Ἀλεξάνδρου, Παντοπαύλου

καὶ Καρδοβίλλη. Τὸ ἔργον, ἃ ὧν ἡκούσαμεν, δυνάμεθα νὰ προει- πομεν ὅτι ἔχει πολλὰς καλλωπίας. Πεποθήσαμεν ὅτι ἔσται εὐφρό- σουν καὶ χάρειν.

— Ἀπὸ τῆς προσεγγίσεως κυριακῆς ποιεῖται ἔκκερξιν τῶν παρα- στάσεων αὐτοῦ ὁ ἰταλικὸς θίος μελοδραματικῶν ἐν τῇ θεάτρῳ θεάτρῳ τῶν Μνηματῶν.

— Καὶ αὖθις γίνεταί λόγος περὶ τῆς Σάρρας Bernhardt. Φέρεται ὅτι ἀπώλεσε τὰ κοσμήματα αὐτῆς, ἀξίας περίπου 300,000 φρ. ἐν τῇ ἐξοδαίᾳ ἐν ᾗ διαμένει ἐν τῇ πρωτεύουσιν τῆς Βραβιλίας Ριοναντέρ. Ἡ κλοπὴ διεπράχθη καθ' ἣν στιγ- μὴν ἡ διάσκημος τραγῳδὸς εὐρίσκειτο ἐν τῇ θεάτρῳ. Νὰ μὴ εἴη καὶ τοῦτο ἰδιότροπος ρεζιλία;

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ διδάξαντος θίος μελο- δραματικῶν ἐκλείπει τὸ θέατρον καὶ ἀπῆγαγε τὴν ὑφείκων δεσποι- νίδα All. Ὁ ἀναγράφας τοῦτο Καλλιτέχνης κ. Ὁμογενείας τῶν Παρισίων λέγει ὅτι αἱ ρομαντικαὶ ἐφημερίδες παρηγοροῦνται λέγονσαι ὅτι ἡ μυθιστορία ἔδει νὰ τελειώσῃ οὕτω: ENO, ALL I ENI Marche!

— Ἐν τῇ γεννητῇ μελοδραματικῇ διαγωνισμῷ ἐν Cohourg ἔτυχον τοῦ βραβείου δύο μνησάκτα μελοδραματὰ ἐπιγραφόμενα τῇ μὲν Εὐδία νύ (Evaullie) καὶ τῇ ἄλλῃ Rose de Poiteve- na. Τὰ δύο βραβεύοντα ἔργα δὲ ἐκτελεσθῶσι τῇ 18 καὶ 19 Ιουλίου.

#### ΟΔ. ΑΝΑΡΕΑΔΗΣ

### ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἀτυχῶς αἱ ἐλπίδες, ὥς ἡρεῖδε πᾶς ἐπὶ τῶν ἀποτε- λεσμάτων τῆς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Σωτηρο- πούλου διομολογηθείσης οἰκονομικῆς συμβάσεως οὐ μόνον δὲν κυροῦνται ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις χωρεῖ δεινούμενη πολὺ πλείοντερον ἢ ὅτι καὶ ἀπαισιοδοξῶν τις ἡδύνατο ν' ἀναμένῃ· διότι ἀναμφιδόλως ἡ θέσις, εἰς ἣν κατέπεσον αἱ ἑλληνικαὶ ἀξίαι κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα, εἶνε τι ὅπως ἐκ- τὰκτον, τοιαύτης ἐκπτώσεως οὐδὲ κατὰ τὸ καταπλη- κτικὸν ἄκουσμα τῆς τελευταίας παρατήσεως τοῦ κ. Τρικουπὴ ἐπελθοῦσης, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἀποστολῆς τῶν κλειδῶν τῶν ὑπουργείων εἰς τὰ ἀνάκτορα. — Καὶ ὅμως οὐδὲν δικαιολογεῖ ἀποχρώντως τὴν δυσπιστίαν ταύτην, ἀ- φοῦ διὰ τῆς συμβάσεως λαμβάνονται τὰ σχετικῶς ἀσφαλέστατα μέτρα πρὸς περιφροῦρσιν τῶν συμπε- ρόντων τῶν πιστωτῶν, ἀφοῦ ἡ περὶ ἣς ὁ λόγος σύμ- βασις καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις καὶ ἐν τῇ συνόλῳ αὐτῆς ἀποτελεῖ τὴν τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς δελη- σεως καὶ ἀποφάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ν' ἀντα- ποκριθῇ τιμῆς καὶ ἀκεραίας πρὸς πάσας τὰς ὑπο- χρεώσεις αὐτοῦ. — Μόνη ἡρα πηγὴ τοῦ κακοῦ εἶνε ἡ ἀντικρὺς ἀντεθνικὴ συμπεριφορὰ τῆς συνησπισμένης ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις διὰ τοῦ ἀσπόνδου καὶ ἐμπά- θους πολέμου αὐτῆς κατὰ τῆς συμβάσεως καὶ τῆς διομολογησάσης αὐτὴν κυβερνήσεως, ἐκείνην μὲν κα- ταγγέλλουσα ὡς παρανομὴν διομολογηθεῖσαν καὶ ἀ- πειλούμενην ὑπὸ ἀκυρώσεως, ταύτην δὲ ὡς ἀπειλα- ὀνομένην τῆς ἀρχῆς ἡμᾶ τῇ συγκλήσει τῆς Βουλῆς,

ἐμβάλλει δισταγμούς καὶ δυσπιστίαν τοῖς ξένοις, οἵ- τινες βεβαίως δὲν ὀφείλουσι νὰ αἰσιοδοξῶσι πλείοντε- ρον αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, ὑπερ ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς ἐνε- στάσεως σχέσεως τῶν κοινοβουλευτικῶν μερίδων ἐκ- προσωποῦντων ἐπισημῶς τὴν πλειονοψηφίαν αὐτοῦ παρίσταται οὐδὲν ἀγαθὸν προσδοκῶν ὑπὲρ τῆς ὀρι- στικῆς διακανονίσεως τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς περὶ ἣς ὁ λόγος συμβάσεως, συμβά- σεως ἐν τοῖς, ἥς κρεῖττόν τι οὐδὲν προτείνουσιν οὐδ' αὐτοὶ οἱ πολεμοῦντες αὐτὴν. — Τὸ φαινόμενον εἶναι λυπηρότατον, τὰς μελαγχολικότητας δὲ σκέψης ἐμπνέει περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐννοοῦσι νὰ ἐπιτε- λῶσι τὸ καθήκον αὐτῶν οἱ ὑπὸ τοῦ πολιτεύματος τῆς χώρας τεταγμένοι εἰς ἐπιτήρησιν τῆς κυβερνητι- κῆς ἐνεργείας. — Κατὰ τὴν ἄλλα τὸ ὑπουργεῖον οὐπω συνεληλυθὸν διὰ τῆς προσλήψεως ὑπουργοῦ τῆς δι- καιοσύνης, οὐδὲ διώρισε τὰ πρόσωπα, εἰς ἃ ὁ ἀνα- θέτη τὰς ἐμπιστευτικὰς θέσεις· ἐκ τῶν ὀνομάτων ὅ- πως, ἅτινα φέρονται ὡς ἐπιδοξοὶ ὑπουργοὶ καὶ νο- μάρχαι καὶ διευθυνταὶ ἀδυναμίας κλπ., φαίνεται ὅτι ἡ κυβερνήσις γινώσκει νὰ ἐκλέγῃ τὰ ὄργανα αὐτῆς.

Ὅριστικῇ, φαίνεται, εἶνε ἡ ἀπόφασις τῶν ἡγετῶν τῆς ἐν Σερβίᾳ κρατούσης ριζοσπαστικῆς μερίδος πρὸς παραπομπὴν τοῦ τῶς ὑπουργεῖου Ἀδακούμοβιτς εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν δικαστήριον, ἥδη δὲ καὶ προσεκλήθησαν οἱ βουλευταὶ ὑπὸ τοῦ προεδρεῖου τῆς Σκουψίνης νὰ μελετήσῃ ἐπὶ τῇ σκοπῇ τοῦτῃ τὸν περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμον. — Βεβαίως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ συνη- γορήσαντες ὑπὲρ τοῦ τερατώδους γεννήματος τῆς πραξικοπηματικῆς γονιμότητος τῆς κακῆς κακῶς ἐκπεσούσης ἀρχῆς τῶν κ.κ. Ρίσιτς καὶ Βελιμάροβιτς, ἀφοῦ πολλῶν διετραγωδήσαμεν τὰς αὐθαι- ρεσίας καὶ παρανομίας, δι' ὧν ἡ βραχύδιος τῶν φιλε- λευθέρων κυβερνήσις ἐπειράθη νὰ παγώσῃ αὐτὴν ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ δι' ὧν ἐδημιουργήθη τὴν πλαστὴν αὐτῆς πλειονοψηφίαν κατὰ τὰς βουλευτικὰς καὶ δι- ημοτικὰς ἐκλογὰς· δὲν δυνάμεθα ὅμως καὶ νῦν ἡμο- λογησάμεν ὅτι πατριωτικώτερον ἔργον οὐδ' ἐπράττον οἱ νικηταί, ἂν κατέλειπον τοὺς ἁμαρτύντας καὶ πε- πτωκότας πολιτικούς ἀντιπάλους αὐτῶν εἰς τὴν τι- μωρίαν, ἦν ἐπέβαλλε καὶ ἐπιβάλλει αὐτοῖς ἡ τοιαύτη αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀπέλασις καὶ ἡ κατὰ τὴν τε- λευταίαν ἐκλογὰς τελεία αὐτῶν ἀπὸ τοῦ μητρώου τοῦ Βουλευτηρίου διαγραφὴ. — Τὴν τοιαύτην διαλλακτι- κὴν πολιτείαν ἐπέβαλλεν ἡ τῆς χώρας κατάστασις, ἀπανταῦσα ἀποφυγὴν μὲν παντὸς νέου παροξυσμοῦ τοῦ δημοσίου πνεύματος, ἀπερίσπαστον δὲ ἀπὸ τῶν τοιοῦτων τὴν προσοχὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔ- θνους, οἵτινες ἔχουσι τοσαῦτα ἄλλα σπουδαιότερα ἔργα, εἰς ἃ νῦν δαπανήσῃ τὸν χρόνον αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα οὗτος δὲν ἐπαρκεῖ οὐδὲ πρὸς συζητήσιν προϋπολογισμοῦ, τοῦ σπουδαιωτάτου δηλαδὴ νομο- θετήματος πάσης κυβερνήσεως, ἀλλ' ἐδέσθη νῦν πα- ραταθῇ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1893 ἡ ἰσχὺς τοῦ προϋ- πολογισμοῦ τοῦ 1892. — Ἐπειτα δὲν νομιζομεν καὶ λίαν ἡπιότικόν ἀπολύτως αὐτοὶ κρατοῦντες ἐν τῇ κοινοβουλίᾳ οἱ ριζοσπαστικοὶ νὰ δικάζωσιν ἀντιπα- λους μὴ δυναμένους ν' ἀπολογηθῶσι πρὸ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον παραπομπῆς αὐτῶν, τῆς μερίδος τῶν φιλελευθέρων, ὡς γνωστὸν, μὴ ἐκπροσωπούμενης ἐν τῇ παρούσῃ Σκουψίνῃ. — Ἀλλ' ἴσως δευτέραι σοφότε-

ραι οκέψεις μεταβάλλωσι τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἥς ἡ ἐκτέλεσις πρὸς τοὺς ἄλλους θὰ ἐνέβαλλε τὰ σπέρματα πειδωματοδεδειγμένων μελλόντων κομματικῶν ἀγώνων.

Καὶ ἡ διὰ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐπαναληπτικῶν ἐκλογῶν συμπλήρωσις τῶν ἐκλογικῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀποτελεσμάτων κυροῖ τὴν πρότερον ἐπὶ ἐξημερισμένῃ γνώμῃ, ὅτι ἡ μὲν τῶν ἄλλων κομμάτων ἐν τῷ κοινοβουλίῳ σκέσις τηρεῖται ἡ αὐτὴ σχεδόν, τινὲς ἐξ αὐτῶν μάλιστα μικρόν τι ὑπολείπονται τῆς ἐν τῷ πρῶτῳ θέρους αὐτῶν, μόνον δὲ οἱ σοσιαλισταὶ ἐπαγέρχονται πολὺ κραταιότεροι, συγκροτοῦντες ἀξιοδεδειγτον κοινοβουλευτικὴν δύναμιν, τῆς πρῆτης διατηρουμένης πλὴν τοῦ ὑπὸ τῶν ὑπερβαλλείων, καίπερ ἀπολεσάντων δεκάδα ἐδρῶν. Περὶ τῆς οὐδυναιότητος τοῦ γεγονότος τοῦτου εἰπόντες ἡ δυνάμει ἐν προηγουμέναις ἐπιθεωρήσειν ἡμῶν, ἀρκούμεθα σήμερον προστιθέμενοι ὅτι πάντα ἐπιβάλλονται τῇ γερμανικῇ κυβερνήσει τὴν χαλάρωσιν τῆς προτέρας αὐτῆς πειθμονος ἀντιτάξεως πρὸς πᾶσαν ἐν τῇ στρατιωτικῇ νομοθεσίᾳ ὑποχώρησιν, διότι μόνον οὕτω θὰ ἰδύνατο ἴσως νὰ προσθέσῃ τῇ φάλαγγι τῶν μόνων φίλων αὐτῆς συντηρητικῶν καὶ τινὰς καθολικῆς ψήφους πρὸς περίσσειαν ρακῶν τινῶν τοῦλάχιστον τῶν στρατιωτικῶν αὐτῆς μεταρρυθμίσεων, ρακῶν, ἅτινα θὰ ἐπέτρεπον αὐτῇ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀρχῆς ἀνευ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κρατοῦντος ἐν Γερμανίᾳ παραδόξου συνταγματικοῦ ἔθους, τοῦ νὰ ἡττώνται ἐν τῷ κοινοβουλίῳ αἱ κυβερνήσεις καὶ, ὡς νὴ οὐδὲν τὴν ἡτταν αὐτῶν ὑπολαμβάνουσαι, νὰ παραμένουσιν ἀπαθῶς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. Διότι ἐπιπλέον μὲν αὐξήσις τις τῶν συντηρητικῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἐκλογῶν περιόδῳ, οἱ αἰδιοδοξοῦντες δὲ τῶν φίλων τῆς κυβερνήσεως παρέχουσιν ὑπὲρ τοῦ νομοθετικοῦ πλειονοψηφίαν πεντεκαίδεκα ψήφων, προβαίνοντες μάλιστα μέχρι τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἐπιτηδεύσεως καὶ ἀνευ τοῦ Κέντρου, ἀλλὰ περὶ τοῦτου οὐδὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ οὐκιστικῆς πρὸς τῆς κριτικῆς ὥρας τῆς ψυχοφάνειας, διότι οὐδὲν δύναται νὰ γνωσῇ περὶ τῶν γνωμῶν, αἵτινες μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης θὰ κρατίδωσι παρὰ τῇ πλειονοψηφίᾳ τοῦ κοινοβουλίου, ἥτις δὲν εἶνε ἀδύνατον κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν νὰ παρῶν θέαμα ἀντίθετον τοῦ ὑπὸ τῶν διαδωτῶν τῆς στρατοκρατίας ἀναμενομένου, ὡς τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ προηγουμένον κοινοβούλιον. Ἀλλὰ καὶ νικηφόροισι ὑπώδισιν τε ἡ κυβερνήσις, εὐρεθῆσθαι πάντοτε πρὸ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς νίκης αὐτῆς κατὰ τοῦ ἡγεμονίας μεγίστης μοίρας τοῦ γερμανικοῦ ἔθους, ἀποκροῦντος πᾶσαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν αὐξήσιν, πρὸ τῶν δυσχερειῶν τῆς δεινῆς τοῦ ἀγῶνος τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ δημοκρατικῶν τάξεων, δυσχερειῶν σοδαρωτέρων ἐπὶ γινόμενων διὰ τῆς συντελεσθείσης ἑστῆς τῶν ριζοσπαστικῶν στοιχείων ἐνισχύσεως. — Αἱ τῆς Κοκάρδας δημοσιεύσεις καὶ αἱ ὑπὸ τῶν βουλιανερικῶν νομιζόντων ὅτι οὕτω θὰ ἐκάλυπτον τὰ ἀρχαῖα αἰσθητὰ ἐν τῇ βουλευτηρίᾳ ἐξακοντισθεῖσαι βαρύνονται κατηγορίαι κατὰ διαπρεπῶν ὁπωσδήποτε μελῶν τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλίου, κατηγορίαι, ἃς ἡ Βουλὴ ἐσπευσε νὰ κηρύξῃ γελοίας καὶ μισαρῆς συκοφαντίας, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνακοινῶν ἀποδεικνύονται.

εὐτυχῶς ἀνυπόστατοι, αὐτοῦ ἄλλως τε τοῦ φερομένου ὡς ὑπεξαίρεσαντος ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας τὴν πολυέκδοτον ἐγγραφα ὁμολογούντος πρὸς τὸν ἀνακρίτην ἐπὶ ἐπιδαστογράφειν αὐτὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὁνομασθείσης ἐφημερίδος· οὕτω δὲ ἐλπίζεται ὅτι δὲν θὰ προστριβῇ ὁ μῶμος οὗτος τῇ Γαλλίᾳ, ὅτι διαπρεπῆ τέκνα αὐτῆς φιλοκερδείας χάριν προέδωκαν τοῖς ξένοις μυστικὰ τοῦ κράτους, οὐδὲ θὰ ἴδωμεν τὸν βουλανξερισμόν ἀναδιούργητα παρὰ τῇ γαλλικῇ δημοσίᾳ γνώμῃ δύναμει δυσκονύμων ὑπηρεσιῶν. — Τὸ ἱρλανδικὸν νομοσχέδιον ἐποικίστα ἐν ἐπὶ βῆμα πρὸς τὴν πρόβω, ἐπιτηδεύσας καὶ τοῦ λου ἁθροῦ μετὰ τοσαύτην ἀντιπολιτευτικὴν κωλυσιεργίαν. Ἐπιπλέον εἶτα διακοπὴ τις τῶν ἐργασιῶν, μετ' ἃ ἐπανελήθη ἡ συζήτησις, ἥτις ὅμως, ὡς ἐβόδιζε, θὰ παρετεινετο ἐπ' ἀπειρον, τὴν συντηρητικῶν μόνον ἀπὸ τῆς παρατάξεως ταύτης καὶ τῶν μεταξὺ δυναμῶν νὰ ἐπέλθωσιν ἀπροόπτων ἐξαρτήσεων τῆς ἐλπίδας αὐτῶν, ἢν μὴ ἐγκαίρως ἐπαταίον τὴν μέθοδον ταύτην τῶν πολεμίων τῆς ἱρλανδικῆς αὐτονομίας ἢ ἐπιψηφίσας τῆς προτάσεως, ἢν ὑπέβαλεν ὁ κ. Γαδδὸν καὶ δι' ἧς ὁρίζεται ἡ χρονολογία, καθ' ἣν δεῖν νὰ περατωθῇ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος συζήτησις. Ἀλλὰ τὴν ἀγγλικὴν κυβερνήσιν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον ἐπληξε κατ' αὐτὰς λυπηρότατον ἀτύχημα, ὁ κατὰ τὴν πρὸς τῆς Ἑλπίσεως τῆς Συρίας γυναικὸς τῆς ἐν Ἀνατολῇ μοίρας καταποντισμοῦ ἐκ δυσχερείων τῆς ναυαρχίδος Βικτωρίας, συμπαράσυρσιν εἰς τὸν ὕψος τῆς τῶν τε ναύαρχον Τρῶων, ἐν τῶν πρωτίστων τοῦ Πινωμένου Βασιλείου ναυτικῶν δερνυμάτων, καὶ ὑπερτετρακοσίου ἀνδρῶν. Τὸ λυπηρότατον δ' ἐστὶ, ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπέστησεν οὐχὶ ἐν πραγματικῷ ἀγῶνι πρὸς πολεμίας ναυτικές δυνάμεις, ἢ πρὸς τὴν μανίαν τῆς ἐξωργισμένης θαλάσσης, ἀλλ' ἐν ἀκινδύνῳις γυμνασίῳις, ἐπιτρέπουσι πᾶσαν ἀταξίαν πνεύματος, ἐν μεθολογίᾳ μέσῃ καὶ ἐν γαλινιαῇ παραλλήλῃ. Αἱ τεχνικαὶ περιτάσεις τοῦ τραγικοῦ τοῦτου καταποντισμοῦ θὰ ἐμβάλλωσιν ἀναμφιβόλως εἰς πολλὰς οκέψεις τοῖς ἐπιτετραμμένοις τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς θαλασσοκρατείας Ἀλβανίας, ἀποδεικνυμένων πλημμελῶς ἐν τῇ ἰσορροπίᾳ τῶν σκαλῶν ἐχουσῶν καὶ δεομένων ριζικῆς ἰσῆς ἀνοργανώσεως. — Τῶν λοιπῶν κρατῶν τῆς δυσμενῆς Εὐρώπης τὰ πλεῖστα παλαίονσι πρὸς τὰς οικονομικὰς αἰτῶν δυσχερείας, ἀπὸ κρίσεως εἰς κρίσιν μεταπίπτοντα, ἢ καὶ ἀνοργανοῦσι τοὺς περὶ τῆς λειτουργίας τῶν τραπεζικῶν ἢ χρηματιστικῶν καταστήματων νόμους πρὸς ἀποφυγὴν ἐφεξῆς τῶν καταχρήσεων, αἵτινες τοσοῦτον κατ' αὐτὰς ἐπεπλάσαν, ἢ πρὸς μεζονα φερολογικὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν. Οὕτως ἡ ἰταλικὴ Βουλὴ ἐπέταξε τὴν γενικὴν καὶ ἡγετο τὴν κατ' ἁρθρα συζήτησιν τοῦ περὶ ἀνοργανώσεως τῶν Τραπεζῶν νόμου, ἡ δὲ γαλλικὴ κυβερνήσις βλέπει δυσχερῶς ἐφαρμοζόμενος τῆς χρηματιστικῆς αὐτῆς μεταρρυθμίσεως.

Μ. Ε. Μ.

## ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἐν τοῖς πρακτικῶς τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρίσις ἐγένετο ἡδὲ λόγος ἐπὶ ὁ διευθυντῆς τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνακαθῶν κ. Homolle προέκαστο νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσις καὶ ἀνακαινώσῃ τὰ τῶν ἀνακαθῶν ἐν συνδρίξ τῆς Ἀκαδημίας ταύτης. Τοῦτο ἐγένετο· ὁ κ. Homolle ἀνακαινώσατο ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὰ μέγρι τοῦ νῦν πορίσματα τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνακαθῶν, ὑποβάλλων καὶ διαφόρους φωτογραφίας καὶ σχέδια τῶν ἀνακαλυφθέντων. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας συνεχάρη θερμῶς τῇ διαπρεπῇ ἀρχαιολογῇ καὶ ἀνέστη ἐπὶ ὅπως ἐνταρπυστήρ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀργιτέκτονες καὶ μηχανικούς ὅσοι ἐργάζονται ἐν Δελφοῖς. Πρὸς δὲ προσελθὼν ὅπως ἐρμηνεύσῃ τὰς ἀρχαιολογίας αὐτῆς τῇ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτῇ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Μονβιλλὸν καὶ ἐπὶ πᾶσι τῇ ἑλληνικῇ κυβερνήσει, ἥς τὴν φιλόφροναν προθυμίαν ἐξήρε δημοσίᾳ ὁ κ. Homolle.

— Ἡ δὲ ἀγγλικὴ σχολὴ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ αὐτῆς ἐργάζεται. Ἄρτι ἐδημοσιεύθη πόνημα αὐτῆς ἐπιγραφόμενον «Αἱ ἐν Μεγαπόλει ἀνακαθαὶ κατὰ τὸ ἔτος 1890—91». Ἐντὶς δὲ μικρὸν ἐκδοῖται ὑπὸ τῶν πρώην ἐταίρων αὐτῆς κ.κ. Σούλτε καὶ Βάρνολε «Ἡ βυζαντινὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἐν Ἑλλάδι».

— Σπουδαϊστάτον, ὑπὸ τοπογραφικῇ ἐποφιν μάλιστα, λογιζέται κατὰ τὴν γνώμην τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ νομισματικοῦ μουσείου κ. Σερβίνου ἀνέλθωσιν παρὰ τὴν Μοργᾶτον ἀνακαλυφθῆναι. Ἡ πλὴξ φέρει περὶ ἀσπίδας ἀναγλύφους ἐπ' ἑκατέρᾳ τῶν ὄψεων, κοσμεῖται δὲ τὸ ὅλον ὑπὸ ἀνδρείου γέροντος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ ἀσπίδας, ἔχοντες γυμνάσιον, ἴσως δὲ καὶ ἐπιγραφὰς. Ἐπὶ μὲν τῆς ἐτέρας τῶν ὄψεων παρίσταται νεανίας καλὸς, ὁ ΕΞΕΛΟΣ, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν, ἐπ' αὐτῷ δὲ ἔκρηται πρὸς ἀριστερὰν ἡραὶν, τὴν ΔΕΣΤΑΙΝ. Πρὸ τῶν ἑπικυμάτων ἵσταται νεανίας, παρστύων εἰς φυγὴν τοὺς ἵππους καὶ ἐμποδίζων αὐτοὺς ὡς Ταρξίππος τις. Ἄνω τῶν ἑπικυμάτων διακρίνονται ζωηρὰ ἔχοντες γυμνάσιον, πιθανῶς ἔχοντες ἀστέρας ἄνω τῶν κεφαλῶν τῶν ἑπικυμάτων, διότι ἐνδύμεται τοιοῦτους ὁ κ. Σερβίνος, ἐπ' ἀκριβῶς ὁμοίαν περὶ ἀσπίδας, π. γ. ἐπὶ τῆς περὶ ἀσπίδας τοῦ Λαβδάνου, ἀπάγοντος τὸν Χρυσίππον, ἔχοντες πλὴν τῶν ἀστέρων αἰρήται καὶ ὁ πρὸ τῶν ἀσπίδας νεανίας. Ἡ ἱσουλὴ μοῖ εἶνε ἀγνωστὸς, λέγει ὁ κ. Σερβίνος, ἀλλ' ὁ "Ἑρμῆς εἶνε βεβαίως ὁ ἐπὶ ἀνωτέρῳ ἡρώς τοῦ ἀττικοῦ δήμου τῶν Ἑρμιῶν, αὐτὸς ἀμφεσκέπτεται μὲν ἡ θέσις, ἀλλ' ὑποδεικνύεται ὑπὸ ἀρχαιότερων ἢ νεωτέρων ὡς παρὰ τὸ φαληρικὸν ἔθνος καὶ τὴν γῶρον τὴν μεταξὺ τοῦ μνημείου τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τοῦ Μασχάτου, ἐνθα τὸ ἀνέλθωσιν εὐρέθη. Ὡστε καὶ ὑπὸ τοπογραφικῇ ἐποφιν τὸ ἀνέλθωσιν εἶνε σπουδαϊστάτον, διότι δι' αὐτοῦ ἔρξεται βεβαίως ἡ θέσις τοῦ δήμου τοῦτου, ὅστις σημεῖον ἐκείνητος καὶ ἱπποδρόμου καὶ ἐν τῇ ἀλ. η. ρ. σ. τ. ἐν τῇ πρῶτῳ ἐπελθόντῃ τῇ Παναθηναίᾳ· ὅτι δὲ τὸ ἀνέλθωσιν εὐρέθη κατὰ γῶρον φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι παρ' αὐτοῦ εὐρέθησαν καὶ τὰ τεμάχια αὐτοῦ π. γ. τὸ στέφανον αὐτοῦ ἀνέλθωσιν. Παρὰ ἀσπίδας ὁμοίως ἀναφερόμενος εἰς ἀπαγωγὰς κορῶν ὑπὸ ἡρώων ἢ ὡσὲν ἔχοντες πλείστας ἐπὶ ἀγέλων κυρίως καὶ νομισμάτων μυθολογικῆς ἀρχαιότητας, ὡς εἶνε ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀπὸ γένους τὴν Περσεφόνην.

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ὄψεων, καλλίστα ἐπίσης διατηρουμένης.

ἀλλὰ ἂν ἀκαθάρτου εἴσῃ, διακρίνεται ὁ Ἑρμῆς, πρὸς τὴν ὁποῦν πλυσσίζουσι δύο ἄνδρες, ὧν ὁ εἷς ἐν τῇ στάσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τρεῖς νύμφαι. Ἄνω τῆς παραστάσεως εἶνε ἡ ἐπιγραφὴ Ἑρμῆ καὶ νύμφαις ἵνα ἀλέξοι. . . . ὅστις ἴσως ἐργασίαν πρὸς προστασίαν τοῦ μνημείου.

Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο θ' ἀποβῇ τῶν ἀρίστων κοσμημάτων τοῦ λευτικοῦ μουσείου.

— Διάγραμμα τῆς Δ. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου διορίζει τὴν ὑποδείχθησαν ὡς πρῶταν ἐπὶ τῆς συγκλήτου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Παναγ. Παυλίδην, καθηγητὴν τῆς εβραϊκῆς φιλολογίας διὰ τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἔτος 1893—94.

— Ἡ Century Magazine διωργάνωσεν ἐν Σικάγῳ ἱστορικὴν ἐκδοσὴν τῆς λεξικογραφίας τῆς Ἀγγλίας, ἐν ᾗ ἐκτίθεται κατὰ σειρὰν πάντα τὰ ἀγγλικά λεξικά, ἀπὸ τοῦ λεξικοῦ τοῦ ἱστ' αἰῶνος μέχρι τοῦ Century Dictionary, ὅπερ ἐπὶ δημοσιεύεται. Πάντα τὰ λεξικά ταῦτα εἰσιν ἀνοικτὰ εἰς τὸ στοιχεῖον Μ, εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ᾗ καταφανὴς ἡ ἐξελίξις τῆς γλώσσης ἐν τοῖς ἀναγομένοις εἰς τὰς λέξεις, αἵτινες ἀρχοῦν ἀπὸ τῶν γραμμάτων μικροῦ. Τὸ λεξικὸν τοῦ Cocheran τοῦ 1623 μίαν μόνον λέξιν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως· ἥτις ὡς πρῶτον συνθετικὴν ἄλλων φέρεται, ἀλλὰ τὸ Century Dictionary, ἥτις τὸ τελευταῖον λεξικόν, τὸ ἥδη ἐκδοδόμενον, ἐνέχει πλήρεις ὁκτὶ σελίδας οὕτως ἀρχομένων λέξεων.

— Τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Σικάγου ἐδωρήθησαν 375,000 φρ. πρὸς οἰκοδομὴν ἰδίου κτιρίου. Ἡ Ἀκαδημία αὐτὴ ἰδρυθεῖσα τὸ 1856 ὑπέστη σκληρὰς δοκιμασίας, ἀπ' ὧν νῦν ἐλπίζει αὐτὴ ὅτι ἀπελλήλθη.

— Ἡ Ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις τῶν Παρισίων ἐν τῇ τεύξει αὐτῆς τῆς 17 ἰουνίου ἐκτίθηται παρατηρήσεις τοῦ παρ' ἡμῶν διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Ζαμπασκὸν περὶ τῆς λήψεως ἐν τῇ μεσημερίᾳ τῇ Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1893.

— Αἱ σχολαὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἐξετάσεων, ἀλλὰ θέλουσι ταύτας ἐνταῖς καὶ ἄλλαι κατὰ διεξίαν. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θέλει συντάξῃ τὸ κανονιστικὸν νομοσχέδιον κατὰ τὴν ἐπικρατέσαν γνώμην.

— Διὰ Β. διατάγματος ἐν Ἑλλάδι ἡρίσθη αὐτεῖς νὰ γίνηται ὑπότροφος ἐκ κληροδοτήματος οἰκιστῆς ἂν δὲν πρωτεύσῃ ἐν διανομισμῇ. Ἡ τῇ ὑποτρόφῃ χορηγία θὰ διακόπτεται ἐὰν οὗτος κατὰ τὰς ἐτησίους αὐτοῦ ἐξετάσεις λάβῃ βαθμὴν κατώτερον τοῦ λ. α. ν. κ. λ. α. ν.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινῶσιν ἐπισήμως εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις πρεσβείας τῶν ξένων Δυνάμεων ὅτι τὰ ἐγκαίνια τῆς Διόρυγος τῆς Κορίνθου τελεσθήσονται μετὰ τὸ χρονικὸν διαστήματός τῆς 27 Ἰουνίου καὶ 1 Ἰουλίου.

— Ὁ καθηγητὴς κ. Μαρσάπουλος, εἰς Ἀθήνας ἀρτί ἐπανελθὼν ἐκ Θηβῶν, ἀποδίδει τοὺς ἐκεῖ γενόμενους σεισμούς, ὡς καὶ τοὺς ἐν Ζακύνθῳ εἰς ἐσωτερικὰς καταπτώσεις τεμαχίων γῆς, τάςδε δὲ τὸ κέντρον κατὰ τὴν Κορίνθον.

— Μία τῶν αἰθουσῶν τοῦ μουσείου τοῦ Cassel ἐν Γερμανίᾳ περιλαμβάνει τὴν περιεργασμένην συλλογὴν βιβλίων ἣν δύνανται τις νὰ φαντασθῇ. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη, κτήνεται 500 τόμους κατὰ τὴν ἀναμενόμενον ἕκαστος ἐκ ἑξῶν διαφόρων. Ἡ πρώτη ἐκαστοῦ

πόμου ἐγένετο ἐκ τοῦ φλοιοῦ δένδρου, οὗτινος τὸ ξύλον καθόλου κληρίαν σχηματίζει τὰς δύο πτέρυγας τοῦ περικαλύμματος. Οἱ τήμαι οὗτοι δὲν ἔχουσι σελίδας, εἰσὶ κινεῖσθαι ἐνέχοντα τὸ ἄνθος, τὸν σπόρον, τὸν καρπὸν καὶ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ὅπερ ἐγγράμμιτοι πρὸς κατασκευὴν τοῦ περικαλύμματος. Ὁμοιογενεῖς ἐκτακτοὶ καὶ ὠραία βιβλιοθήκη.

— Ἐν τῇ στομάχῳ γένοντος Ἰάπου εὐρέθη λίθος βάρους πλὴν τῆς ὁδῆς (τριῶν ἀγγλικῶν λιτρῶν). Ὁ λίθος οὗτος ἦτο στρουγγύλος καὶ εἶχε διαμέτρον 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὁ Ἰάπος εἶχεν ἡλικίαν 24 ἐτῶν καὶ εἰργάζετο κανονικῶς χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ ἀδυναμίαν τινα ἐπὶ δεκαεξέω ἔτη καθ' ἃ ἐνήκεν εἰς τὸν τελευταῖον κήρὸν του. Μόνον ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ ζῆρον προσελίθη ὑπὸ δυσπεψίας, προενηθέρσης κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ στομάχῳ λίθου, ἀλλ' ἡ κανονικὴ γένεσις ταχέως ἐπανήλθεν.

## ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 12 Ἰουνίου

Ἡ πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς χρηματιστηρίοις ἐπικρατούσα καχεξία ἤρξατο κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην προσλαμβάνουσα σοβαρώτερον χαρακτῆρα, γενικὴ δὲ τῶν χρεωγράφων ὑποτίμησις ἐκίνησε τὴν τέως ἀκίνητον χρηματιστικὴν ἀγορὰν. Καὶ πάντα μὲν τὰ χρεωγράφα, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ Παγίου ἐξαιρουμένου, ὑπέστησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑποτίμησιν, πρὸ πάντων ὅμως τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ ἰταλικὰ, καὶ τοῦτο κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πληρωμῆς τῶν τοκομεριδίων. Καὶ τὸ μὲν ἰταλικὸν Πάγιον, τὸ ὁποῖον τὴν δευτέραν ἐτιμᾶτο 93, ἀπώλεσεν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δύο σχεδὸν μονάδας, τὸ δὲ ἑλληνικὸν Μονοπωλίον ἀπὸ 52 1/2 κατήλθε 47. Ὑποτιμησὶν τριῶν μονάδων ὑπέστη ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος καὶ τὸ ἑλληνικὸν Πάγιον, ὡς καὶ τὰ δάνεια τοῦ 1881 καὶ 1884. Ἐπίσης καὶ αἱ ὁμολογίαι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ὑπετιμήθησαν ἐνταῦθα κατὰ 10 ἡμέτερα, ἀπὸ 390 εἰς 380, καίτοι ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐξαμηνίου τοκομεριδίου ἐκ φρ. 8 καὶ ἡ κλήρωσις τῶν βραδείων καὶ τοῦ χρεωλυσίου γίνονται σήμερον. Ἡ τοιαύτη σοβαρὰ κατὰπτωσις τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων, καὶ μάλιστα τοῦ Μονοπωλίου, ὅπερ, ἐξαιρουμένη τοῦ γενικοῦ μέτρου, πληροῦνται εἰς χρυσὸν, ἐγκαίρως δὲ ἐκοινοποιήθη ἡ ἀποστολὴ τῶν διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ τοκομεριδίου απαιτουμένων χρημάτων, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ οἰκονομικὸν μέτρον τῆς νέας κυβερνήσεως δὲν παράγει τοὺς ἀπ' αὐτοῦ προσδοκώμενους καρπούς. Ἄν τοῦτοις ἀπειθῇ σήμερον γενήσεται ἐν Ἑλλάδι ἡ πληρωμὴ τῶν τοκομεριδίων τοῦ ἑλληνικοῦ Παγίου καὶ τῶν δανείων τοῦ 1881 καὶ 1884 διὰ τίτλων τοῦ νέου δανείου, ἢ μᾶλλον διὰ προπωρινῶν ἀποδείξεων (serijs) τοῦ κ. Χάμδου, ταχέως γενήσεται γνωστὸν κατὰ πόσον τὸ μέτρον τοῦτο ἐτυχεν ἢ μὴ τῆς συγκαταθέσεως τῶν κατόχων, καὶ ἂν τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια θὰ παραδεχθῶσιν ἄνευ ἀντιστάσεως τὸν

τρόπον τοῦτον τῆς πληρωμῆς τῶν τέως εἰς χρυσὸν πληρουμένων τοκομεριδίων. Οἱ περὶ τὴν κυβέρνησιν φρονούσιν ὅτι οὐδενίᾳ θὰ παρεμβληθῇ δυσχέρεια περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἡ ἐκπτώσις τῶν χρεωγράφων καὶ μάλιστα τοῦ Μονοπωλίου ἐπιτρέπεται ἀμφιβολίαν τινα.

Ἐν τῇ μέσῃ τῆς γενικῆς τῶν χρεωγράφων καταπτώσεως τὰ τουρκικὰ διατηροῦνται σταθερὰ ἕνεκα τῶν διὰ μετρητῶν γενομένων ἀγορῶν παρὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν κεφαλαιούχων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὰ τῆς πρώτης τάξεως χρεωγράφα προτιμῶσι τὰ τουρκικὰ καὶ τὰ αἰγυπτιακὰ, ὧν ἡ ὑπερθεσία τῶν τόκων καὶ τῶν χρεωλυσίων ἐστὶ πληρόστατα ἐξασφαλισμένη. Διὰ τοῦτο τὸ Γενικὸν χρέος, ὅπερ ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων ἡμερῶν ἀπώλεσεν ἐν Παρίσις 25 ἑκατοστὰ, ἀνέκτησεν αὐτὰ χθὲς, ἀνατιμηθὲν αὖθις 24,97 1/2. Ἐνταῦθα κατωτέρα τιμὴ ἐγένετο τὴν πρωίαν τῆς χθὲς μέχρις 23,34 1/2, ἀλλὰ κατὰ τὸ κλείσιμον ἐσημειώθη 23,39.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πλημυρία τῶν χρημάτων, φθάσασα εἰς τὸ ὑψίστον σημεῖον, ἤρξατο ἀποσυρμένη, ἐπομένως καὶ ὁ ἐξωτερικὸς τόκος ὑποτιμήθη, χωρὶς ἐν ταῦτοις νὰ παρουσιάσῃ χαρακτηριστὰ στενοχωρίας, ὅπως ἐν Βερολίνῳ, ἐνθα ἐπιτείνεται ἡ ζήτησις τῶν χρημάτων.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ὑποχέθη, ἐνδίδων εἰς τὴν ἀπαιτήσιν τῆς κοινῆς γνώμης, νὰ ποιήσῃ σπουδαίας παραχωρήσεις εἰς τοὺς ἐν τῇ χρηματιστηρίῳ, μεταρρυθμίζων τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ ἐπιβολῆς φόρου εἰς τὰς πράξεις τοῦ χρηματιστηρίου. Ἦδη αἱ Τράπεζαι ἐξηρέθησαν τῆς ἐξελέγξεως καὶ τῆς σχετικῆς φορολογίας, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ ἐξελέγξις θὰ ἀντικατασταθῇ δι' ἐπιθέσεως κινήτων χαρτοσήμων. Ἐλπίζεται περὶ πλέον ὅτι ἡ νέα Βουλὴ, εἰς τὴν ὑποβληθήσεται αὖθις τὸ ζήτημα, θ' ἀποσπῇ τὸν ἀτυχὲς τοῦτον νόμον, ὃν, ὡς καὶ ἄλλοτε εἰπομεν, ἀποσυρθετικὸν τοῦ χρηματιστηρίου νόμον ἀπεκάλεσαν.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ. — Ὁ ἐν τοῖς Ἰουδαίοις Πλουτάρχου τοῦ Χαιρηνέως θησαυρὸς παιδαγωγικῶν γνώσεων. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Νεολόγου», 1893. Τεύχος εἰς 32ον σελ. 53. Ἀντίτυπα τοῦ τεύχους εὐρίσκονται παρὰ τῷ κ. Σαμαρτσίδῃ.

ΔΗΟΣΤΟΛΟΥ Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ. — Πρῶτοι ἀπὸ τῶν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Νεολόγου», 1893. Τίμη. εἰς 16ον, σελ. 81. Τίμη. γρ. 5. Περὶ τῶν ποιήσεων τούτων, ὃν τινες χαρίζονται, γενήσεται ἴδιος λόγος ἐν ἐπομένῳ τεύχει.

Ὁ ἐκδόμενος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως Ἰλίου. Τυπολιθογραφικὸν ΝΕΟΛΟΓΟΥ